Adventes Vēstis

2026
OKTOBRIS
367

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU
LATVIJAS DRAUDŽU
SAVIENĪBAS IZDEVUMS

130
SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU
BAZNĪCA LATVIJĀ

Ceļojumā jau 130 gadus

Kāpēc lasīt Bībeli

Dziedāšana kā Dieva dots ārstniecības līdzeklis

Belgradas Teoloģiskā institūta bakalaura studiju programmas izlaidums Rīgā

Jauniešiem:
Jauniešu kalpošanas teoloģija un filozofija

SEPTĪTĀS DIENAS
ADVENTISTU
DRAUDZE

Bērniem un pusaudžiem:
Gūtenberga slepenais projekts

Saturs:

04 ATSKATS
Kristību atceres laiks Tukumā

05 ATSKATS
Tukuma un Dobeles sadraudzības dievkalpojums

06 IZGLĪTĪBA/ ATSKATS
Belgradas Teoloģiskā institūta bakalaura studiju programmas izlaidums Rīgā

09 AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS
Ko varētu nozīmēt Filipiešiem 2:6 "laupījums līdzināties Dievam"?

10 LIECĪBAS
Notikums ar siena dakšām
Viss gods Dievam
Teiciet to Kungu!

12 TĒMA
Ceļojumā jau 130 gadus

14 VĀRDS LASĪTĀJAM
Amosa un Stefana vēsts

16 PA BĪBELES LAPPUSĒM
Vairāk Jēzus. Kāpēc lasīt Bībeli

20 VĒSTURE
Arī adventistu periodikai latviešu valodā šogad ir jubilejas

23 VESELĪBA
Dziedāšana kā Dieva dots ārstniecības līdzeklis

24 JAUNIEŠIEM
Jauniešu kalpošanas teoloģija un filozofija

27 ADRA
Jauniešu spēks: Pieredze. Idejas. Rīcība.

30 BĒRNIEM UN PUSAUDŽIEM
Gūtenberga slepenais projekts

34 BĒRNIEM UN PUSAUDŽIEM
Jaunpiedzimšanas prieks

"Adventes Vēstis" ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums.
Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī. Tiráža: 600 eks.
Galvenā redaktore: Anitra ROZE
Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ, Imants ĢIPSLIS, Vineta KRAULIŅA, Mārīte LIPSKA, Andris PEŠELIS.
Dizains un makets: Libri Style SIA
Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība
Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010
E–pasts: adventesvestis@inbox.lv
Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.
Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka rakstīt adventesvestis@inbox.lv.

VĀRDS REDAKCIJAI

Sveicināti oktobrī, mīļie "Adventes Vēstu" lasītāji!

Kaut arī Rīgas 1. draudzes dibināšanu svinējām vēsturiskajā dienā 14. maijā, ceturtdienā, kad tieši šajā dienā un datumā pirms 130 gadiem tika dibināta 1. draudze, tomēr plašās jubilejas svinības ir iecerētas šajā mēnesī. Tieši tāpēc oktobra numurā mūsu draudzes Adventistu vēstures un Elenas Vaitas mantojuma nodaļas vadītājs Andris Pešelis Tēmas rakstā, kas veltīts šai jubilejai, dalījies pārdomās par aizgājušo laiku un lietām, kas cauri vēsturei palikušas nemainīgas. Papildus tam varēsit ielūkoties pārskatā par mūsu draudzes periodiskajiem izdevumiem, tajā skaitā žurnāla "Adventes Vēstis" priekšgājēju – "Adventes Vēstnesi", kam arī šajā gadā varam ar pateicību svinēt apaļu jubileju.

Jaunajā grāmatā "Draudze, kur atgriezties" Andris Pešelis raksta: "Esmu saskāries arī ar noliedzošu attieksmi pret vēsturi kā tādu. Vēl jo vairāk – eshatoloģijas kontekstā daži cilvēki pat nespēj saskatīt, kāda ir nozīme vēsturei, ja priekšā mūs gaida Bībeles apsolījumi par skaisto nākotni. (..) Manuprāt, šis apskats ir nepieciešams vairāk tādēļ, lai adventistu draudzes locekļi paši spētu identificēt savu piederību, apskatīt jau noieto draudzes ceļu un iztēloties savu virzību tālāk." Šie vārdi atsauca atmiņā uzrakstu, kas rotā pieminekli Brīvdabas muzeja centrālajā alejā. Tajā iekalti vārdi "KAS SENATNI PĒTĪ, NĀKOTNI SVĒTĪ". Konteksts ir cits, bet doma paliek tā pati. Mēs simboliskā nozīmē stāvam uz viņu – draudzes pirmo kolportieru, evaņģēlistu, sludinātāju, uzticīgu draudzes locekļu – pleciem. Viņu uzticība un izturība visos grūtajos pārbaudījumu laikos lielā mērā ir nodrošinājusi mūsu draudzes darbošanos arī šodien. Protams, runa nav tikai par cilvēkiem, visa pamatā ir mūsu draudzes galvenais dibinātājs un pamats – mūsu Glābējs un Kungs Kristus –, kā arī Svētā Gara darbs draudzē. Un tomēr bez labprātīgu, pašaizliedzīgu cilvēku atsaukšanās tas nebūtu bijis iespējams.

Vēl šajā žurnāla numurā varēsit iepazīties ar ADRA Latvija darbu un svētīgo sadarbību ar ADRA kolēģiem Moldovā un Ukrainā, ielūkoties Belgradas Teoloģiskā institūta bakalaura studiju programmas izlaidumā, uzzināsit, ko varētu nozīmēt "laupījums līdzināties Dievam" un cik rosīgi un svētīgi darbojas Tukuma adventistu draudze.

Bez tam žurnālā atradīsit vairākas liecības, savukārt rubrikā *Vārds lasītājam* uzzināsit, kāda bija Amosa un Stefana vēsts, bet rubrikā *Pa Bībeles lappusēm* jūs gaida turpinājums lekciju ciklam "Vairāk Jēzus", šoreiz tā būs 7. lekcija "Kāpēc lasīt Bībeli?". Bet arī tas nav viss, pārējo uzzināsit, lasot šo žurnāla numuru.

Noslēgt šoreiz gribu ar daudziem labi zināmajiem, bet aizvien aktuālajiem Elenas Vaitas vārdiem: "Mums nākotnē nav no kā baidīties, izņemot, ka mēs varētu aizmirst ceļus, pa kuriem Kungs mūs ir vadījis, kā arī Viņa dotās pamācības pagātnē."

Paldies Dievam, kurš mūs ir vadījis un turpinās vadīt līdz ilgotajai dienai, kad Viņš atgriezīsies, lai vestu mūs uz mājām!

Ar svētību vēlējumiem

Anitra Roze,
AV galvenā redaktore

Mīļie brāļi un māsas Kristū, dārgie lasītāji!

2019. gada aprīļa vakarā miljoniem cilvēku visā pasaulē ar aizturētu elpu sekoja tiešraidei no Parīzes. Dega Notrdamas katedrāle. Liesmas aprija gadsimtiem senos jumta baļķus, nogruva slavenā smaile. Taču Sēnas krastā pūlī atskanēja arī dziedāšana – cilvēki dziedāja garīgas dziesmas. 2024. gada decembrī katedrāles durvis atkal tika atvērtas dievkalpojumiem un tūristiem. Ēku var uzcelt no jauna, taču šis stāsts atgādina arī kaut ko dziļāku – Jēzus Kristus draudze nav ēka, un tās likteni nenosaka ne ugunsgrēki, ne laikmeti.

Šomēnes ar pateicību svinam 130 gadus, kopš Latvijā darbojas adventistu Baznīca. Šajos gados ir bijuši kari, politisko varu maiņas, stingri aizliegumi, vajāšanas un pagrūdes dievkalpojumi. Bet tika arī piedzīvoti brīvības un izaugsmes laiki. Ja draudzes pastāvēšana būtu atkarīga tikai no mūsu spējām vai labvēlīgiem apstākļiem, tā jau sen būtu izzudusi. Taču tās pamats ir cits – Jēzus Kristus. Jēzus apsolīja: "(..) un uz šīs klints es celšu savu Baznīcu, un elles vārti to neuzveiks." (Mateja 16:18) Tie nav mirstīga cilvēka vārdi, bet Dieva Dēla vārdi. Viņš to ir apsolījis, un Viņš to nemainīgi pilda.

Iedomājieties, ka skatāties sporta spēles ierakstu un jau zināt, ar kādu rezultātu tā beigsies. Pretinieki gūst vārtus, un tomēr jūs nesatraucaties, jo zināt: uzvara jau ir izcīnīta. Tā mēs varam raudzīties arī uz laiku, kurā dzīvojam. Jā, redzam sāpes, pretestību un arī savas draudzes nepilnības. Bet mēs zinām, kā šis stāsts beigsies. Jēzus teica: "To Es jums esmu teicis tādēļ, lai jūs rastu mieru manī. Pasaulē jums būs bēdas, bet turiet drošu prātu – Es pasauli esmu uzvarējis!"(Jāņa 16:33) Jēzus saka nevis "uzvarēšu", bet "esmu uzvarējis".

Šī uzvara nav izcīnāma ar mūsu spēku. Atklāsmes grāmata par uzticamiem Dieva ļaudīm saka šādus vārdus: "Viņi uzvarēja to ar Jēra asinīm un savas liecības vārdiem." (Atklāsmes. 12:11) Vispirms – Jēra asinīs. Tur, pie krusta, izšķīrās visas cīņas iznākums: grēks, vaina un nāve zaudēja varu pār ikvienu, kas pieder Jēzum. Mēs nepastāvam ticībā uz saviem nopelniem, bet uz stiprā pamata – Jēzus asiņu nopelna. Un tikai tad seko liecības vārdi – mūsu vienkāršie, ikdienišķie stāsti par to, kā Debesu Tēvs mūs vada un ko Jēzus ir paveicis mūsu dzīvē.

Ko tas maina šodien? Pirmkārt, mēs varam svinēt bez bailēm un šaubām. Jubileja nav tikai atskats, tā ir pateicība Tam, kurš ir turējis Savu vārdu. Otrkārt, neuztversim draudzes grūtības kā tās beigu sākumu. Pat ja kādā vietā draudze ir kļuvusi mazāka vai piedzīvo izaicinājumus, Kristus apsolījums nav zaudējis spēku. Treškārt, nesīsim šo cerības liecību tālāk. Mūsu radinieki, kaimiņi un kolēģi ir noguruši no negatīvām ziņām un nenoteiktības, un Jēzus uzvara ir tieši tā vēsts, kas viņiem vajadzīga.

Lai šis jubilejas gads, kad atceramies un atskatāmies uz brīnumainajiem vēstures faktiem, kā Debesu Tēvs ir bijis nomodā par Saviem bērniem un draudzi, stiprina mūs uzticībā Draudzes Galvai un Uzvarētājam līdz brīdim, kad Viņš pēc Savas draudzes nāks visā Savā godībā!

Vēlot Dieva svētības,

Imants Ģipslis,
Latvijas draudžu savienības prezidents-bīskaps

KRISTĪBU ATCERES LAIKS TUKUMĀ

Dievnama zāli piepildīja krāšņas slavas dziesmas klavieru un kontrabasa pavadījumā. Tā bija draudzes pēcpusdiena, kas notika 1. augusta sabatā Tukumā. Šajā pēcpusdienā mēs atskatījāmies uz visām kristībām, kuras savulaik notikušas tieši jūlijā un kurās savu dzīves svarīgāko lēmumu reiz apliecināja Tukuma draudzes brāļi un māsas. Laiks, kas pagājis kopš kristībām, ir atšķirīgs. Kādai draudzes māsai tas bija pirms viena gada, kādai citai māsai – pirms 64 gadiem. Bet kurš gan ir teicis, ka svētkus var svinēt tikai vienreiz?

Kā dzirdējām liecībās, kristību dienas atmosfēra dažādās desmitgadēs ir bijusi ļoti atšķirīga. To varētu iedalīt trīs posmos: Padomju Savienības periods, Atmodas gadi un mūsdienas. Māsa Edīte, kura ir kristīta 1962. gadā, teica: "Es tagad brīnos par mūsu kristībām, ka cilvēki iet ar prieku, ar ziediem un sveicieniem. Manas kristības notika dziļā slepenībā. Līdzi bija tikai vecāki, un dievnamā bija jāiet no sētas puses, lai nebūtu uzkrītoši."

Šodien mēs esam liecinieki, ka katru gadu notiek kristības "Ceļa meklētāju" nometnē, tur pagājušā gadā tika kristīta arī mūsu draudzes māsa Ilva. Bet interesanti, ka māsas Tatjanas kristības, kas notika 1978. gadā Jakutskā, arī tika piedzīvotas tieši kādā jauniešu nometnē, kad, vēl esot Padomju Savienības sastāvā, "Ceļa meklētāju" nometnes netika rīkotas.

Atskatoties uz 1991. gadu, redzam, ka tas bija pavisam savādāks laiks. Ja sešdesmitajos gados kristības mēdza rīkot slepenībā un neuzkrītoši, tad 1991. gadā Baltezerā vienās kristībās tika pagremdēti 110 cilvēki, tostarp arī trīs māsas no Tukuma draudzes. Māsa Kristīne bija paņēmusi līdzi kristību kartīti un to parādīja visiem klātesošajiem.

Māsa Inta dalījās atmiņās, ka viņa esot kristīta divreiz, jo pirmā reize bija kopā ar savu mammu piecu mēnešu vecumā.

Kristības ir skaists notikums, kurā noraugās visas Debesis. Kā sacīja māsa Astra, tā aina ir kā video, kas iegravēts atmiņā. Īpaši labi Astra atceras lielu gulbju baru, kas izpeldēja no jūras kristību dienā Kauguru pludmalē 1977. gadā.

Starp mūsu 18 draudzes locekļiem, kas kristīti tieši jūlijā, ir pārstāvēti gan tie, kas kristīti padomju gados, gan tie, kas kristīti Atmodas laikā, gan tie, kas šo lēmumu pieņēmuši mūsu

Dace un Kristīne

Inta

Aļona

Astra

Līvija

Edīte

dienās. Ir brāļi un māsas, kas nākuši no pasaulīgas vides, un arī tādi, kas nākuši no kristīgām ģimenēm. Varbūt dažkārt cilvēki kā pašsaprotamu uztver to, ka tiek kristīts brālis vai māsa, kas uzaudzis kristīgā ģimenē. Tomēr katram tā ir dziļi personīga izvēle un uzvara cīņās, kuras redz tikai Dievs. Par šo tēmu māsa Kristīne dalījās ar divām skaistām atziņām: "Mantota ticība parāda durvis, bet tikai paša sirds izvēle ļauj ieiet pa šīm durvīm." un "Dievam nav mazbērnu, Dievam ir bērni. Un katram ir jāveido personīgas attiecības ar Dievu."

Un tā klavieru, kontrabasa un vairāku skanīgu dziesmu pavadībā izskanēja *Jūlija kristību svētki* Tukuma draudzē. Tie noslēdzās ar klusu sirds lūgšanu, lai Tas Kungs pievieno mūsu ģimenei vēl jaunas dvēseles un lai stiprina mūs katru palikt uzticīgiem līdz galam un izcīnīt uzvaru kopā ar Jēzu Kristu. Āmen.

Kaspars Giberts no Tukuma draudzes
Foto: Arnis Bičolis

TUKUMA UN DOBELES SADRAUDZĪBAS DIEVKALPOJUMS

Tukuma un Dobeles draudžu apvienotā kora izpildījumā, spēcīgi skanot senai slavas dziesmai "Visuvarenais", tika atklāts 29. augusta dievkalpojums Tukuma draudzē. Turpinot nu jau par tradīciju kļuvušo Tukuma un Dobeles draudžu sadraudzību, abas draudzes pulcējās zem viena jumta, lai vienotos spēcīgās slavas dziesmās. Koncerts bija rūpīgi sagatavots, iekļaujot gan senus, gan mūsdienīgus latviešu un citu valstu komponistu skaņdarbus.

Dievkalpojuma turpinājumā skanēja kāda īpaša dziesma kora izpildījumā, kas reiz, 2014. gadā, piepildīja Tukuma Kultūras nama zāli ar pārdomu pilnām skaņām. Dziesmas autors ir Mārtiņš Subatovičs. Dziesmas skaņas bagātināja brīnišķīga flautas spēle, kuras partitūru tieši šim dievkalpojumam uzrakstīja Tukuma draudzes māsas Silgas meita. Dziesmas vārdi "Lai slava atskan Debesīs" piepildīja ne tikai dievnama telpas, bet arī visu klātesošo sirdis. Tai sekoja Frederika Šopēna "Noktirne" flautas un klavieru izpildījumā, kuras laikā "runāja" mūzika, jo vārdi ne vienmēr ir nepieciešami. Tā klausītāji varēja aizmirst ikdienas steigu un domās pacelties augstāk, kur valda mūžīgs miers un prieks. Mācītājs Daumands Sokolovskis, iesākot svētrunu, izskanējušās mūzikas noskaņojumu izteica vārdos, atgādinot mūsu piederību. Mēs visi kā Dieva bērni esam prinči un princeses.

Kolosiešiem 3:2 ir padoms: "Savas domas vērsiet uz augšu, ne uz zemes lietām." Bet kā to izdarīt? "Nāc un lūdz!" skanēja atbilde apvienotā kora izpildījumā. Dziesmā izteiktais aicinājums tika praktizēts dievkalpojuma turpinājumā, kad notika īpašas aizlūgšanas par visiem skolēniem, kuri ar septembri iesāk jauno mācību gadu. Tad kā atbilstošs turpinājums skanēja dziesma "Paldies" bērnu un jauniešu izpildījumā.

Sadraudzības dievkalpojums noslēdzās ar īpaši varenu dziesmu, kuras skaņas, šķiet, lika bijībā nodrebēt katram klātesošajam. Dziesmas vārdi "Lai Tavs prāts mani ved" bija ceļamaize visai turpmākai nedēļai.

Domājot par Tukuma un Dobeles draudžu sadraudzību, kad brāļi un māsas no divām pilsētām apvieno balsis kopīgā slavas dziesmā, nāk prātā vēlējums no Romiešiem 15:5, 6: "Bet Dievs, no kā nāk izturība un ieprieca, lai jums dod vienādu prātu savā starpā Kristū Jēzū, lai jūs vienprātīgi vienā mutē slavētu Dievu, mūsu Kunga Jēzus Kristus Tēvu."

Kaspars Giberts no Tukuma draudzes

Foto: A. Karčevskis

BELGRADAS TEOLOĢISKĀ INSTITŪTA BAKALAURA STUDIJU PROGRAMMAS IZLAIDUMS RĪGĀ:

deviņi jauni teoloģijas absolventi Latvijā un Lietuvā

30. augustā Rīgā, Baznīcas ielā 12a norisinājās svinīgā izlaiduma ceremonija, kurā tika svinēts četru gadu studiju ceļa noslēgums – deviņi bakalaura līmeņa Reliģijas zinātņu studiju programmas studenti no Latvijas un Lietuvas saņēma izglītību apliecinošus diplomus.

Šīs bakalaura līmeņa studijas ir Belgradas Teoloģiskā institūta studiju programma Reliģiju zinātnē, kas tika īstenota sadarbībā ar Baltijas konferenču ūniju un Dienvidaustrumu konferenču ūniju (*South-East European Union Conference*). Pēc vairāku gadu pārtraukuma studentiem atkal bija iespēja iegūt teoloģisko izglītību, studējot Latvijā.

Četru gadu laikā studenti katru mēnesi pulcējās uz vienu intensīvu studiju nedēļu Svētā Gregora izglītības centrā Saldū. Studijas notika desmit mēnešus gadā angļu un krievu valodā. Studiju process bija intensīvs un aizraujošs, tas prasīja neatlaidību un personīgu laika un pūliņu ieguldījumu, taču rezultāts bija tā vērts. Šo gadu laikā tika padziļināti pētīti Svētie Raksti, adventisma vēsture un pamatmācības, kā arī praktiskā teoloģija. Līdztekus teoloģijas un reliģijas studiju priekšmetiem šis laiks studentiem deva iespēju veidot ciešākas attiecības savā starpā un ar pasniedzējiem, kā arī stiprināt savu garīgo dzīvi. Tie ir bijuši četri neaizmirstami gadi, pieredze, kas ir bagātinājusi katru studentu, ļaujot garīgi pieaugt un pilnveidoties kā personībai.

Programmas studentu vidū bija gan topošie un jaunie mācītāji, gan arī draudžu locekļi, kuri vēlējās padziļināt savas teoloģiskās zināšanas. Iegūtā izglītība ne vien paplašināja personīgo redzesloku, bet arī veicināja sagatavotību kalpošanai draudzē un sabiedrībā. Šos darba augļus draudzes Latvijā var baudīt jau šodien.

Izlaiduma ceremonijā kopā ar absolventiem bija arī vairāki programmas lektori un vadītāji. Klātienē piedalījās Dienvidaustrumeiropas konferenču ūnijas prezidents un Belgradas Teoloģiskā institūta dekāns Dr. Dragans Grujičičs (*Dragan Grujičić*), MTh, Belgradas Teoloģiskā institūta akadēmiskais dekāns Pavle Runičs (*Pavle Runić*), Transeiropas divīzijas Izglītības nodaļas vadītājs Dr. Keils de Vāls (*Kayle B. de Waal*), kā arī Dr. Sedriks Vains (*Cedric E. W. Vine*), Endrūsa Universitātes asociētais Jaunās Derības profesors un MA Reliģijas programmas direktors, kurš programmā bija iesaistījies arī kā vieslektors. Ceremonijā piedalījās arī Baltijas ūnijas prezidents Dāvids Nimmiks (*David Nõmmik*), kurš pateicās visiem iesaistītajiem par ieguldījumu programmas tapšanā un īstenošanā.

Belgradas Teoloģiskā institūta izlaiduma absolventi ar tuviniekiem un draugiem

BA IN RELIGION
GRADUATE
ILGONIS KANGĪZERS

TGALIS

GRADUATES!

ALBERTS TRUCIS

Īpašs prieks, ka šajās svinībās kopā ar studentiem varēja būt Īslandes draudžu savienības prezidents Ivo Kāsks (*Ivo Käsk*) un LDS Mazo grupu un jaunu draudžu dibināšanas koordinatore Inga Šļakota. Viņi abi bija šīs studiju programmas iniciatori, jo, kad tā sākās, Ivo bija Baltijas konferenču ūnijas prezidents, bet Inga – Izglītības programmu koordinatore. Viņu neatlaidība, redzējums par izglītības nepieciešamību un gatavība meklēt vislabākos risinājumus Baltijas kontekstam rezultējās divās studiju programmās – bakalaura un maģistra līmenī.

Sirsnīga pateicība Ingai Vītolai-Salietei, kura turpināja Izglītības programmu koordinatores pienākumus un visu studiju laiku bija līdzās studentiem ar atbalstu, iedrošinājumu, praktisku palīdzību, organizējot mācību procesu!

Šis ir bijis īsts komandas darbs, kas aizsākās ar redzējumu par teoloģiskas izglītības nepieciešamību Baltijas kontekstam, un tas kļuva iespējams, sadarbojoties Baltijas konferenču ūnijai, Belgradas Teoloģiskajam institūtam, Transeiropas divīzijai, kā arī Latvijas, Lietuvas un Igaunijas draudžu savienībām. Katra iesaistītā organizācija pielika roku, lai īstenotu šo sapni par Baltijas kontekstam piemērotām adventistu draudzes teoloģijas studijām.

Svinīgajā pasākumā izskanēja apsveikuma un pateicības uzrunas, muzikāli priekšnesumi un lūgšanas, un, protams, notika diplomu pasniegšana absolventiem. Diplomus saņēma deviņi absolventi – seši no Latvijas: Liene Logina-Kurpniece, Vitālijs Mačņevs, Alberts Trucis, Gustavs Latgalis, Edgars Marcinkevičs, Ilgonis Kangīzers un trīs no Lietuvas: Tads Venčaitis (*Tadas Venčaitis*), Vaids Geležele un Darjuss Eičins (*Darius Eičinas*).

Īpašs brīdis bija studentu himnas kopīga dziedāšana, kas simboliski noslēdza šo svētīgo studiju posmu. Kā studenti, tā pasniedzēji pateicās par Dieva vadību šajos četros gados, kas atvēra burtiskas durvis un sirds durvis, bija aizkustinoši pieredzēt Viņa aizgādību un rūpes.

Četri studiju gadi ir noslēgušies, taču to laikā iegūtās zināšanas, pieredze un attiecības paliks kā vērtīgs ieguldījums absolventu turpmākajā dzīvē un kalpošanā. Lai Dievs svētī katru no viņiem turpmākajā dzīves un kalpošanas ceļā!

Četri gadi, viens aicinājums – kalpot. Lai šī izlaiduma svētki kļūst par iedvesmu ikvienam, kurš sajūt Dieva aicinājumu padziļināt savas zināšanas un dot ieguldījumu draudzes un sabiedrības labā! Ja esi ieinteresēts uzzināt vairāk par studiju iespējām, aprunājies ar savu draudzes mācītāju vai sazināties ar Latvijas draudžu savienības Izglītības nodaļas vadītāju Līviju Baltrušaiti-Karzoni! Lai gan šajā mācību gadā jauna bakalaura līmeņa studiju grupa Baltijā studijas nav uzsākusi, šīs durvis zinātkārei un izaugsmei paliek atvērtas, jo mēs ceram uz Dieva žēlastību un vadību ceļā uz nākamo studiju grupu.

Sagatavoja Inga Vītola-Saliete un Līvija Baltrušaite-Karzone

Andris Pešelis,
Auces draudzes, Dobeles draudzes
un Jelgavas draudzes mācītājs

Ko varētu nozīmēt Filipiešiem 2:6 "laupījums līdzināties Dievam"?

Bībeles 1965. gada revidētajā tulkojumā (RT1965) **vēstulē Filipiešiem 2:6** pēdējā daļa ir izteikta šādi: ***"(..) kas, Dieva veidā būdams, neturēja par laupījumu līdzināties Dievam (..)"***

Šo pantu ir sarežģīti uztvert pat latviski, kur nu vēl sengrieķu tekstā. Tādēļ arī latviešu Bībeles tulkojumos var novērot daudzveidību.

Filipiešiem 2:6 tulkojumam ir sava vēsture.

Romas impērijas teritorijā 4. gadsimtā dzīvoja ariāņu kristieši, kuri neatzina Dieva Trīsvienību. Ulfila bija ariāņu misionārs, kurš iztulkoja gotiem vairākas Jaunās Derības daļas. Viņam bija pārliecība, ka Jēzus esot "mazāks" par Tēvu, un to viņš arī iepina Fil. 2:6–8 tulkojumā.

Tā 6. pantā Ulfila lieto gotu valodas formu *gudaskaunein*, ko tekstā pasniedz kā pastāvīgu būtību, bet ne kā "Dieva veidu", izceļot atšķirību starp Jēzu un Tēvu. Viņa lietotais gotu valodas apzīmētājs *galeiko* ('līdzīgs') nav ekvivalents vārdam "vienāds" (sengrieķu ἴσα, angļu *equal*). To Ulfila lietoja, lai izvairītos tekstā iekļaut identitāti starp Tēvu un Dēlu. Te gan nākas atzīt, ka arī latviešu tulkojumos ir nojaušama šī nianse minētajā pantā.

Gliks (1689): "Kas / Dieva Ģīmī būdams / ne ir šķitis Laupīšanu esam / Dievam līdz **būt**."

Glika 8. izdevumā (2023) te lietots vārds "līdzvērtīgs".

Luters (1534): "(..) hielt ers nicht fur einen Raub / Gotte gleich sein."

No šī tulkojuma top skaidrs, ka "laupījumu" Gliks aizguvis no Lutera.

KJV: "Who, being in the form of God, thought it not robbery to be equal with God".

Arī šajā tulkojumā ir "laupījums", tomēr citos angļu tulkojumos tas izteikts atšķirīgi, izceļot to, ka Jēzus Savu līdzināšanos vai vienādību ar Dievu neizmantoja kā priekšrocību. Sengrieķu vārds ἁρπαγμὸν, kas iztulkots kā 'laupījums', Jaunajā Derībā ir lietots tikai vienu reizi, un tas ir šajā Rakstu vietā. Tas ir sarežģīts vārds, kam nepiemīt tikai šī viena nozīme.

Tas būtu liels ieguvums – tapt "vienādam" ar Dievu, un ikviens, kas to sev iegūtu, nekavējoties šo īpašību izmantotu sev par labu. Kādi šo "vienādību" ar Dievu censtos pat iegūt ar varu, ar spēku vai kā "laupījumu". Tomēr Jēzus to neizmantoja Sev par labu. Viņš atnāca kā kalps, kas pazemībā atdeva Savu dzīvību par cilvēci, un Viņu visi uztvēra kā cilvēku, lai gan Viņš ar Tēvu ir viens.

Jehovas liecinieku tulkojums: "(..) lai gan viņš bija līdzīgs Dievam, viņam pat prātā nenāca tiekties pēc vienlīdzības ar Dievu." Šajā "Jaunās Pasaules tulkojumā" ir ietverta pašu Jehovas liecinieku teoloģija, kas nosaka, kāpēc tur šis pants ir iztulkots šādā formā.

Strelēvics: "Kas, Dieva veidā būdams, neuzskatīja par laupījumu līdzināties Dievam."

Latgaliski (Broks): "Lai gon Jys beja Dīva veidā, tūmār Jys nadūmōja, ka Jam vīnleidzība Dīvam jōpatur ar spāku."

JT (2012): "(..) kas, būdams Dieva veidā, neuzskatīja kā satveramu laupījumu būt vienādam ar Dievu." Tulkojuma variants piezīmēs: "būdams Dieva veidolā, pie savas vienādības ar Dievu neturējās kā pie laupījuma."

Jaunā tulkojuma teksta revīzijas komisija skatīja arī šo pantu, jo pret tā lasījumu Jaunajā tulkojumā (2012) bija ienākuši vairāki ieteikumi no lasītājiem.

Cik atceros, komisijā bija apspriede, kā varētu šajā pantā aiziet prom no neauglīgajām debatēm par Trīsvienību, kuras dažkārt ar tulkojumu ievieto šajā pantā, kā arī nelietot vārdu "laupījums", kas mūsdienu lasītājam te šķiet nesaprotams. Vienlaicīgi bija nepieciešams uzticami palikt pie pamatteksta. Tad komisijā, ņemot variantu no Jaunā tulkojuma piezīmes, radās lasījuma piedāvājums, kurš tika pieņemts publicēšanai, lai gan arī to nevar dēvēt par galējo šī panta formu tulkojumos. Tas ir iznācis kā interpretācija sengrieķu tekstam (jebkurš tulkojums ir interpretācija), kurš pats par sevi ir samērā sarežģīts un grūti tulkojams, lai tulkojumā neieliktu vairāk, kā šajā pantā pateikts.

Revidētajā variantā ir izcelta Kristus cilvēcīgā daba.

JTR (2024) "(..) kas, būdams Dieva veidā, neuzskatīja līdzību Dievam par ieguvumu, ko paturēt sev."

Šajos tulkojumos nav vienkārša šī *Sola Scriptura*! Sengrieķu teksts dod iespēju tulkot "vienāds", taču tulkojumos parādās lasījumu nianses, kas izraisa diskusijas par vai pret Trīsvienību.

Notikums ar siena dakšām

Vēlos pastāstīt liecību par savu mammu, par to, kā Dievs ir atklājies viņas dzīvē, kā arī nedaudz par sevi, kā esmu nonācis uz šī labā un taisnā ticības ceļa, kas ved pie Dieva.

Vairāk sāku pievērsties Dievam pirms gada. Tas bija brīnišķīgs notikums, jo tad Ceļa meklētāju nometnē tika kristītas abas manas jaunākās māsas. Esmu pateicīgs Dievam, ka varēju būt klāt šajā skaistajā notikumā, kas mani ļoti iedvesmoja un aizkustināja. Pēc šī notikuma arī mani pārņēma domas par kristīšanos, pēc šim kristībām man parādījās lielāka interese un vēlme tuvoties Dievam, sāku vairāk ieskatīties un lasīt Bībeli, tā mani ļoti ieinteresēja.

Pēc kāda laika jaunākā māsa uzaicināja mani uz Rūjienas draudzi, kur katru sabatu draudzes brāļi un māsas satiekas uz Bībeles izpēti. Tur kāds draudzes brālis mani uzrunāja un jautāja, vai nevēlos mācīties Bībeles stundas, uz ko es atbildēju: "Jā! Ar lielāko prieku!" Pēc kāda laika mani uzmeklēja mācītājs Agris un uzaicināja uz Bībeles stundām. Sākot mācīties, uzzināju daudz ko jaunu par Dieva Vārdu, un tas mani aizvien vairāk tuvināja Dievam un radīja vēlēšanos pētīt Svētos Rakstus. Tagad, kad esmu tuvās attiecības ar Dievu un esmu pieņēmis Jēzu savā sirdī, esmu pateicīgs Dievam, ka esmu izvēlējies šo labo un taisno ceļu.

Gribu pastāstīt kādu notikumu par savu mammu. Šo liecību viņa man pirmo reizi pastāstīja pirms daudziem gadiem. Tajā brīdī es vēl nebiju tuvās attiecības ar Dievu, tāpēc neuztvēru to tik nopietni, bet tagad, kad esmu tuvās attiecības ar Dievu, atceroties šo mammas stāstīto notikumu (pirms neilga laika mamma man to pastāstīja sīkāk), es to uztvēru pavisam citādāk. Tas mani tik ļoti aizkustināja un lika pārdomāt, cik skaista ir Dieva mīlestība pret mums un cik brīnišķīgi ir būt un dzīvot Dieva vadībā un klātbūtnē.

Tas notika, kad mammai bija 16 gadi. Neilgu laiku pirms šī notikuma viņa bija kristīta. Mamma dzīvoja laukos, tur bija neliela saimniecība, kurā viņa devās palīgā lauku darbos. Netālu no mājām atradās kūts. Tajā dienā viņa bija uzkāpusi kūtsaugšā, kur tika glabāts siens. Kāpjot lejā pa kāpnēm no kūts augšas, viņa paslīdēja. Tajā brīdī viņai rokās bija siena dakšas. Krītot lejā, dakšas izslīdēja viņai no rokām, un viņa nokrita līdz pašai apakšai. Dakšas krita viņai virsū, bet, kad viņa nokrita un pēc brīža paskatījās uz augšu, tad bija ļoti apjukusi un izbrīnīta, jo dakšas karājās gaisā virs viņas galvas. Tajā brīdī, kā Dieva sūtīts, kūtī ienāca kāds pazīstams cilvēks, kurš arī apmeklēja draudzi. Ieraugot mammu, viņš tūdaļ steidzās klāt. Redzot, ka dakšas karājas gaisā virs mammas galvas, arī viņš bija ļoti pārsteigts, jo tās nekur nebalstījās, bet karājās nekustīgi. Viņš tūlīt tās satvēra un paņēma prom.

Šis notikums viņā raisīja tik lielas pārdomas par to, ka Dievs šajā brīdī bija klāt un pasargāja mammas dzīvību. Tas viņu vēl vairāk stiprināja ticībā, jo ko tādu viņš piedzīvoja pirmo reizi. Viņš pajautāja, vai mamma krītot nav savainojusies. Mamma atbildēja, ka viņai nav neviena sasituma, viņa bija pilnīgi neskarta. Tas šo vīrieti patiešām šokēja.

Tas bija ļoti liels pavērsiens viņas dzīvē, ko viņa atceras visu mūžu, un arī man tas lika aizdomāties, cik ļoti Debesu Tēvs mūs mīl, vada un pasargā no visādām dzīves likstām un problēmām. Esmu tik ļoti pateicīgs, ka izvēlējos šo labo, taisno ceļu uz Dieva valstību!

Lai Dievs ir jums līdzās visos dzīves mirkļos, vada un stiprina jūs! Turieties pie Viņa, un Viņš būs ar jums! Āmen!

Tomass no Rīgas 1. draudzes

Viss gods Dievam

Bija 1993. gada jūnijs, un mēs ar kādu adventistu brāli devāmies ciemos pie draudzes māsas. Māsa Irēna iespaidīgi liecināja par Dievu. Mēs izgājām ārā pastaigāties, tur visi trīs zemojāmies pie soliņa zālē, tad es pirmo reizi lūdzu dzīvo Dievu. Kad atvēru acis, viss dabā šķita tik skaists, uzlūkoju to citām acīm, apzinoties, ka to visu ir radījis Radītājs, mūsu mīļais Debesu Tēvs. Visa pasaule šķita mainījusies, viss likās tik mīļš, un mana sirds gavilēja. Tas notika piektdien. Pienāca vakars. Māsa Irēna ar savu ģimeni un mēs visi sapulcējāmies, lai pielūgtu Dievu, iesākot sabata dienu. Priekš manis tas bija kaut kas neredzēts un īpašs, jo biju uzaugusi neticīgā ģimenē. Tad māsa Irēna teica, ka rīt, sabata dienā, brauksim uz dievnamu Jēkabpilī. Atbildēju, ka nevarēšu, jo jābrauc ravēt cukurbietes. Irēna paskaidroja, ka sabatā nevajag strādāt, tad nu es piekritu braukt uz dievnamu.

Tā pirmo reizi nonācu septītās dienas adventistu dievkalpojumā. Man ļoti patika, īpaši tas, ka visi bija tik draudzīgi, lai gan sabatskolā izteica dažādas domas. Brīnījos par tādu vienotību. Svētruna arī bija īpaša, atceros no tās vienu piemēru. Kādā salā smagi saslima cilts vadoņa mazais bērns. Uz salu bija atbraucis adventistu sludinātājs un kāds draudzes ierindas loceklis. Viņi devās pie vadoņa, lai lūgtu Dievu par viņa bērnu. Bet, kamēr viņi nonāca galā, bērns jau bija nomiris. Sludinātājs domāja, ka vairs nekas nav līdzams, bet otrs brālis teica, ka Dievs var palīdzēt un aizlūdza, bērns atdzīvojās. Pēc tam daudzi šīs salas iedzīvotāji pieņēma Jēzu par savu Glābēju. Tas viss man šķita kaut kas īpašs un nedzirdēts. Pēc diviem mēnešiem, 28. augustā, es tiku kristīta. Manas kristības notika Daugavā, tā bija brīnišķīga diena. Kamēr braucām uz kristību vietu, lija, bet, kad nonācām galā, sāka spīdēt saule. Kad kristības beidzās, atkal sāka līt.

Tad sākās mani ticības piedzīvojumi ar Dievu. Centos katru sabatu būt Dieva pielūgsmes vietā, jo draudzes Madonā vēl nebija. Pulcējāmies kādā dzīvoklī, studējām Bībeli sabatskolā, bija daudz jautājumu. Tas bija tik aizraujoši – iepazīties ar Dievu caur Viņa Vārdu!

Tad uz Madonu atbrauca kolportieri no Daugavpils. Mani nedaudz (vienu dienu) apmācīja, kā iet no mājas uz māju ar grāmatām. Cilvēki pirka grāmatas, man bija tāds prieks, ka viņi

iepazīs patiesību, ar daudziem kopā lūdzām, pat vīrieši pēc aizlūgšanām palika ar asarām acīs. Bija kāds interesants gadījums, kad ienācu mājā un sieviete, kura tur dzīvoja, atbildēja, ka naudas nav, bet, kad pielūdzu Dievu, viņa aizgāja pakaļ naudai, lai samaksātu par lūgšanu. Teicu, ka par lūgšanu naudu neņemu, tā vietā par šo summu iedevu viņai grāmatu.

Šobrīd strādāju noliktavā un misijas darbu veicu, braucot dažādos transportlīdzekļos pa Rīgu un arī vilcienos, autobusos, kad dodos uz tālākām vietām. Vienreiz bija tāds piedzīvojums Rīgas autobusā, kad iekāpa seši zēni ap 16 gadus veci. Viens apsēdās man blakus un teica otram: "Tas jau nav nekāds grēks." Man bija palikuši tieši seši dažādi bukleti, un es iedevu tos zēnam, kurš sēdēja man blakus. Viņš paņēma un izdalīja katram zēnam pa vienam. Visi atvēra bukletus un sāka lasīt. Tad pajautāju zēnam, kurš sēdēja man blakus, vai lasītais patika. Viņš atbildēja apstiprinoši un samainījās bukletiem ar draugu, lai varētu izlasīt arī to. Kad viņi izkāpa, mana sirds līksmoja par Dieva darbu.

Citreiz braucu trolejbusā pēc darba. Man priekšā sēdēja sieviete. Viegli pieskāros viņai pie pleca un aicināju, lai viņa izvēlas vienu kartīti ar apsolījumiem. Viņa paņēma kartīti ar tekstu "Tas Kungs ir mans Gans, man netrūks nenieka." Viņa atzinās, ka tieši domājusi, ko darīt – iet vai neiet pensijā. Šī viņai bija atbilde no Dieva, ka Dievs viņu neatstās un viņai visa kā pietiks, pat ja neies darbā.

Dievs pazīst katru cilvēku un rūpējas par mums visiem. "Tu Kungs, mūsu Dievs, Tu esi cienīgs saņemt slavu, godu un spēku, jo Tu esi radījis visas lietas, ar Tavu gribu visas lietas bija un ir radītas." (Atkl. 4:11) Tā viss gods ir mūsu Dievam!

Liliāna no Rīgas 1. draudzes

Teiciet to Kungu!

Priecīgs brīdis draudzē, jo sveicam trīs jubilārus – **Bruno Tēraudu**, **Mārtiņu Goldbergu** un **Gunti Kārkliņu**. Interesants fakts: starp Mārtiņa, Gunta un Bruno piedzimšanu ir 40 gadu starpība. Bruno un Mārtiņš dzimuši vienā datumā. Visi trīs jubilāri piekrita pastāstīt par kādu notikumu vai atziņu, kas ir svarīga viņu dzīvē.

Bruno: Gribu pastāstīt par 60 gadus senu notikumu. Trīs dienas pēc mūsu, manām un Martas, kāzām piedzīvoju smagu avāriju. Braucu ar motociklu, steidzos ar 80 km/h ātrumu, lai pēc darba tiktu mājās pie sieviņas. Uz ceļa man priekšā izbrauca kravas automašīna. Centos izvairīties pagriežoties, bet ātrumā saņēmu triecienu ar mašīnas buferi pa kāju un lidoju. Tad arī biju zaudējis samaņu. Ietriecos jaunā, izturīgā dēļu sētā 20 m no notikuma vietas. Smagi traumēta galva un sašķaidīta kāja. Pie apziņas nācu desmitajā dienā pēc operācijas. No slimnīcas mani izrakstīja pēc trim mēnešiem. Smagās galvas traumas dēļ man ilgstoši bija gultas režīms. Draudze sludinātāja Oltiņa vadībā bija par mani visu laiku lūgusi. Mani operēja divi ķirurgi. Jaunākais no tiem pēc vairākas stundas ilgušās galvas operācijas bija teicis, ka kāju vajagot amputēt, jo neesot zināms, vai es maz izdzīvošot. Vecākais kolēģis atbildējis, ka nogriezt vienmēr varēs pagūt. Tā uz operāciju galda biju vēl divas stundas.

Kad mani izrakstīja, teicu dakterim paldies, uz to viņš, zinot, ka esmu ticīgs, atbildēja: "Es darīju visu, kas manos spēkos, bet paldies jāsaka vienai citai Personai." Bija 1966. gads, par Dievu atklāti nerunāja.

Man bija doti trīs mēneši, lai pārdomātu cilvēka vājumu un Dieva mīlestību, žēlastību un varenību. Pateicoties Dievam, esmu nostaigājis garu mūžu savām kājām un pie pilnas apziņas.

Mārtiņš: Gribu pastāstīt, cik liela ir Dievam uzticīga cilvēka ietekme. Esmu pateicīgs savam vectēvam Dainim, ka, vēl būdams pavisam mazs, varēju doties viņam līdzi uz darbu, kur ir elektroiekārtas, jo man tas ļoti interesēja. Kā tagad atceros, viņš man vienmēr piekodināja: "Tagad ar actiņām, neko neaiztikt." Tālāk mans ceļš veda uz tehnikumu, kur, protams, izvēlējos elektrotehniķa specialitāti. Šobrīd strādāju augstsprieguma tīklā, kur savulaik strādāja Dainis. Tāpat mājās, sadzīvē daudz ko no viņa mācījos, tā teikt, darba tikumu.

Arī ticības dzīvē, protams, mans vecaistēvs bija paraugs un iedvesma. Var teikt, uz visu dzīvē raudzījos un izvēles izdarīju pēc viņa piemēra un padoma, jo viņš bija mans stiprais plecs, kam uzticējos, tāpat kā uzticos Debesu Tēvam visās lietās. Šobrīd, kad vectēva vairs nav starp mums, ir atmiņas, un tikai tās labākās...

Dzīvesdrauga izvēlē arī paļāvos uz Dievu, un saprotu, ka Dievs priekš mums vienmēr izvēlas to labāko. To man arī caur visu dzīvi mācīja mans vecaistēvs. Viņš atbalstīja un respektēja visu, ja tas ir Dieva prāts. Arī es tam ticu un ticēšu!

Guntis: Man svarīgākais notikums saistās ar pilnīgu dzīves izmainīšanu. 2017. gadā biju bez pastāvīgas dzīves vietas, arī darbs bija neoficiāli. Varēju to jebkurā brīdī zaudēt. Tad satiku Aivi. Līdz tam bijām pazīstami, bet kontaktus neuzturējām. Viņš piedāvāja aizbraukt pie viņa un pastrādāt viņa saimniecībā, "paskaldīt malku". Tajā laikā Aivis apmeklēja adventistu Tukuma draudzi, kopā ar sieviņu Marinu mācījās Bībeles stundas un gatavojās kristībām. Sāku braukt viņiem līdzi. Biju apmeklējis luterāņu draudzi, bet tas nebija nopietni. Paliku pie viņiem, un "skaldu malku" vēl šodien. 2018. gada aprīlī kristījos. Tā Dievs lietoja Aivi, lai sakārtotu manu dzīvi. Palīdzēja uzvarēt atkarības, deva darbu, mājas un lielu ģimeni – draudzi.

Daina Sproģe no Tukuma draudzes
Foto: Anrijs Karčevskis

CEĻOJUMĀ JAU 130 GADUS

Andris Pešelis, mācītājs, LDS Sabatskolas nodaļas un SDA vēstures un Elenas Vaitas mantojuma nodaļas vadītājs

Rīgas 1. draudze jeb Centra draudze 2026. gada 10. oktobrī svin 130 gadu jubileju. Neviens cilvēks nedzīvo tik ilgu mūžu. Mūsu vidū vairs nav neviena, kas atceras draudzes dibināšanas sākumu. Nav vairs pat to, kas bija redzējuši šos pirmos celmlaužus. Maz ir to, kas vēl atceras 2. pasaules karu. Nāk paaudze, kura tos senos laikus nezina.

Skaitlis 130 Bībelē ir minēts vairākkārt, un ar to ir saistīti interesanti notikumi.

ĀDAMA 130

Ādamam bija 130 gadu, kad piedzima viņa dēls Sets, kurš ir bijis "pēc viņa līdzības" (1. Moz 5:3). Šajā stāstā mūs var interesēt tikai pats skaitlis 130, jo viss pārējais tajā attiecas uz cilvēces tālāko attīstību pēc Ābela nāves un Kaina noraidījuma.

Ādams bija nodzīvojis 130 gadus. Nav zināms, cik daudz no šī laika viņš bija pavadījis Ēdenē. Savos 130 gados viņš bija piedzīvojis trīs lielas vilšanās:

1) Ēdenes zaudēšana, grēka un nāves realitāte;

2) Kains, kuru ģimene uzskatīja par iespējamo Glābēju, izrādījās slepkava;

3) mīļoto dēlu Ābelu nokāva paša brālis.

Seta piedzimšana Ādamam un Ievai atnesa cerību, ka turpmākais liktenis var izrādīties savādāks, nekā viņi to bija iztēlojušies.

Vai pirmie adventisti Rīgā varēja iztēloties to garo ceļu, kādu piedzīvos gan viņi paši, gan viņu Rīgas draudze? Noteikti nē. Viņi gaidīja, ka drīz atnāks Kristus. Viņi uz to nopietni gatavojās. Turpretī sekoja 1905. gada revolūcija. Tad nāca 1. pasaules karš. Viņi nezināja, ka tas būs pirmais pasaules karš, jo tolaik to dēvēja tikai par "lielo karu". Tam sekoja juku laiki, kuri noslēdzās ar Latvijas valsts neatkarību. Arī tad nebija viegli dzīvot. Tomēr cerība neizdzisa. Sekoja 2. pasaules karš un padomju vara.

Tagad, atskatoties uz jau noieto ceļu, pārņem šausmas par to, ko pieredzēja tolaik dzīvojušie cilvēki. Tomēr jāņem vērā, ka viņiem nebija šīs retrospektīvas, kāda ir mums. Viņi nezināja, kas tos gaida priekšā. Mēs savukārt zinām, kas nāca vēlāk. Varbūt tāpēc mūsu prātā var iezagties doma, ka mēs visu zinām labāk nekā viņi paši.

Nākas atzīt, ka šo pašu kļūdu pieļauj VISU paaudžu jaunieši. Viņiem šķiet, ka tie visu zina labāk nekā iepriekš dzīvojušie. Kāpēc viņu jaunajās galvās ir tādas domas? Tas tādēļ, ka skolas programmās viņus uzceļ milžiem uz pleca, un viņiem šķiet, ka tie redz tālāk. Tos iepazīstina ar senatnes domātājiem, rakstniekiem, zinātniekiem, karavadoņiem, karaļiem un vēl paskaidro, kā ir bijis agrāk. To dēvē par vispārējo izglītību. Forma un veids, kādā jaunieši tiek izglītoti, nosaka šodien valdošo viedokli "mēs paši visu zinām". Pat vairāk – "mēs visu zinām labāk nekā vecākā paaudze". Un kāpēc gan ne? Jaunajiem prātiem pastāsta, ka pagātnē bija kari, konflikti un problēmas, ar kurām pagātnes paaudzes nespēja tikt galā. Vēl jo vairāk – Kristus nav atnācis, un šo kavēšanos izraisīja iepriekšējo paaudžu vilcināšanās evaņģēlija laukā. Tāpēc jauniešu prātā var rasties secinājums: "Vecie netika galā. To, ko nespēja paveikt viņi, izdarīsim mēs! Mēs redzam labāk nekā vecie!" Jauniešiem var optimistiski šķist, ka, lūkojoties cits cita smaidīgajā sejā, tie pratīs padarīt šo pasauli gaišāku un visu uzrakstīt no jauna uz "baltas lapas", nepieļaujot "sīkos pārpratumus", kurus pieredzējušie draudzes locekļi dēvē par dzīves patiesībām.

Ādamam bija 130, kad piedzima Sets. Uzauga jauna paaudze, kurai priekšā bija visa lielā atkrišana, kas izsauca lielos Plūdus. Tie neklausījās uz Ādamu. Tomēr no šīs paaudzes veidojās svarīgs atlikums, kam bija lemts izglābties un turpināt tālāko vēsturi. Ikviens jaunietis veidoja savu dzīves ceļu, kas – ak tavu brīnumu – atkārtoja iepriekšējo paaudžu kļūdas un maldus. Jaunie jau tolaik, pirmlaikos, negribēja mācīties no pagātnes kļūdām. Tādēļ viņi bija nolemti šīs kļūdas atkārtot un turpināt pildīt šo pasauli ar drupām un kritušajiem.

JĒKABA 130

Jēkabs devās uz Ēģipti pie Jāzepa 130 gadu vecumā un nostājās faraona priekšā. "Mani svešniecības gadi ir simts trīsdesmit; īsi un bēdu pilni ir mani mūža gadi, un tie nesasniedz manu tēvu mūža gadus viņu klejošanas laikos." (1. Moz 47:9)

Jēkabs nodzīvoja vēl ilgāk – 137 gadus. Mūsdienās 130 gadus sasniedz vien retais. Esmu sastapis dažus, kuri ir sasnieguši 100 gadu robežu. Uz manu jautājumu, ko nozīmē būt simtgadniekam, tie visi kā viens atbildējuši: "Tas ir grūti." Dažkārt ļaudis savā vieglprātībā cits citam novēlē ilgu mūžu un nodzīvot "simts gadus". Tas izklausās skaisti! Simts gadi – tā ir vērtība! Tomēr ikviens, kurš sasniedz šos gadus, piebalso sirmajam Jēkabam 1. Moz 47:9.

Šie svešniecības gadi ir īsi un bēdu pilni. Protams, ir bijis arī daudz kas priecīgs un labs. Atmiņas par šiem pozitīvajiem dzīves brīžiem silda. Tās atgādina saules zaķīšus, kas ieskrien istabā tumšas, mākoņainas dienas laikā. Cik īsi ir bijuši šie saulainie dzīves brīži! Tie tiešām ir izrādījušies tikai brīži. Atskatoties atpakaļ, tie šķiet tikai kā sekundes.

Jauniešiem nepatīk šādi sentimenti. Tagad ir spēks kaulos, nekas nesāp, nav piedzīvoti zaudējumi un vilšanās. Gribas skriet un priecāties. Šķiet, priekšā ir tikai spožās virsotnes un saulainās ziedu lejas. Skaistie sapņi, kur jūs paliekat, kad pienāk 100 gadi? Vai ir piepildījušies tie skaistie jauniešu sapņi, kad lūkojamies viņu sejās vecajās fotogrāfijās? Kad simtgadīgs sirmgalvis parāda jauniešiem savas jaunības fotogrāfijas, no jauniešu mutēm neviļus izlaužas izsauciens: "Vai tas tiešām esi tu?" Kur palikušas tās skaistās meitenes un brašie puiši no senajām fotogrāfijām? Kur viņi paliek, kad paiet 130 gadi? Kur ir viņu sapņi? Kur ir viņu dziesmas?

LEVIJA 130

Jēkaba dēla Levija mūža ilgums ir bijis 130 gadi (2. Moz 6:16).

Levijs nezināja, ka savulaik viņš kļūs par priesteru dzimtas galvu. Viņš bija viens no Jēkaba dēliem, kas izcēlās ar savu straujo, nevaldāmo dabu. Kopā ar brāli viņš reiz izkāva veselas pilsētiņas iedzīvotājus. No tēva Jēkaba svētības vietā viņš saņēma nosodījumu. Vai šāds *razbainieks* reiz varētu kļūt par nopietnu cilvēku? Jēkabam šķita, ka tur nekas prātīgs neizaugs. Jēkabs bija atmetis ar roku. Iespējams, arī pats Levijs neko labu par sevi vairs nedomāja. Viņam piedzima dēls Kahats. Kahata ģimenē piedzima Amrams, bet Amrama dēli bija Ārons un Mozus. Levijs neuzzināja, kādi piedzīvojumi sekoja Mozus dienās. Viņš neuzzināja, ka turpmāk svētnīcas kalpotājus dēvēs par levītiem, ka tie saņems Israēla desmitos un būs aicināti veikt svētu kalpošanu savas tautas labā.

Dažkārt kāds bērns neizceļas ne ar kādu īpašu talantu. Viņa brāļi un māsas var būt talantīgāki, veiksmīgāki, skaistāki. Vai no tāda iznāks kas labs? Nevienam nav ieskata nākotnē. Toties šaubas tiek izsacītas, balstoties uz pagātnes pieredzi: "Tur nebūs nekā laba!" Tālāk viss ir atkarīgs no paša jaunā cilvēka. Vai viņš samierināsies ar jau izteikto spriedumu? Vai pretosies un visiem pierādīs pretējo? Vai viņš piekritīs sev atvēlētajai lomai?

JOJADAS 130

Augstais priesteris Jojada, ķēniņa Joasa padomnieks, nodzīvoja 130 gadus (2. Laiku 24:15). Kamēr bija dzīvs priesteris Jojada, jaunais ķēniņš viņā klausījās. Šķita, ka jauneklis uzņem sevī šī sirmā vīra dzīves pieredzi. Aug gudrs un perspektīvs ķēniņš. Kurš dzīves pieredzējis cilvēks nevēlētos sev šādu mācekli? Tā ir cerība! Tas ir acu prieks – redzēt šādu jaunekli. Zelta gabaliņš!

Tomēr tālāk skan vārdi, ka pēc priestera Jojadas nāves jaunais ķēniņš novērsās no visa iepriekš mācītā. Ķēniņa Joasa nav starp labajiem Jūdejas ķēniņiem. Joass izlēma atmest vecā vīra pamācības un sākt visu no "baltas lapas" pa savam. Viņam šķita, ka tam izdosies labāk. To, kas atsakās mācīties, māca dzīves sitieni. Jojadas dēls Zaharija brīdināja Joasu par atkrišanu, un Joass viņu nokāva. Viņš zaudēja karā un nomira bez goda, atmetis To Kungu.

Nereti kārtība namā pastāv, kamēr ir dzīvi vecie vadītāji. Tomēr tā tas nepaliek vienmēr. Vecos nomaina jaunā paaudze. Kad beidzas veco kontrole, iesākas jauna kārtība (vai nekārtība?). Pašlaik pasaulē mēs dzīvojam šādos juku laikos, kad vecās elites nomaina jauni cilvēki, kuri vairs negrib tā, kā tas ir bijis iepriekš.

VAI IZDZIŠANA 130 GADOS?

Pārsvarā skaitlis 130 Bībelē apzīmē cilvēka mūža noslēgumu un izdzišanu. Tomēr arī pēc šī skaitļa vienmēr ir sekojusi dzīve tālāk – nu jau jaunajai paaudzei. Bībeles stāsti ir turpinājušies arī pēc tam, kad galvenie varoņi "apgūlās pie tēviem". Viena paaudze nomaina nākamo. Katra no šīm paaudzēm atšķiras no citām. Lai kā gribētos, neviena no nākamajām paaudzēm nav iepriekšējās paaudzes kopija. Ikkatru jauno paaudzi ir ietekmējusi iepriekšējo paaudžu pieredze. Tomēr jaunos apstākļos šī pagātnes paaudžu pieredze tikai iezīmē jau noieto ceļu un maz noder tagadnes izaicinājumu risinājumos, kur ir nepieciešama dzīva saikne ar Svēto Garu šeit un tagad. Otrreiz nav iespējams iekāpt tajos pašos ūdeņos.

Atskatoties uz draudzes pagātni un tās gūto pieredzi, var secināt, ka tā ir dinamiski attīstījusies. Lasot draudzes vēstures stāstus, Dieva vadība ir saskatāma ik uz soļa.

Rīgas 1. draudze ir visu Latvijas adventistu draudžu "mamma". Tās dievnams ir vieta, kur satikties. Tas nestāv tukšā, jo tā ir vieta, kur atgriezties.

ATMIŅAS PAR NĀKOTNI

Jēzus Kristus Jņ. 14:1–3 atgādināja, ka Viņš dodas sataisīt vietas Debesīs, piekodinot, ka Viņš nāks atkal, lai mūs ņemtu Sev līdzi. Katrs Piemiņas mielasts mums atgādina par Kristus upuri un Viņa pagātnes nopelniem mūsu labā. Maize atgādina par Kristus miesu, bet vīns – par Viņa Jaunās Derības asinīm. Tomēr Piemiņas mielasts nav tikai par pagātni vien. Tas mums atgādina arī par nākotni: Jēra kāzu mielastu Debesīs, kurā piedalīsies visi atpestītie. Šis nākotnes mērķis ir virzītājspēks visām draudzes aktivitātēm un tās misijai.

Atceroties Kristus ieskicēto nākotni, šie draudzes svešniecības gadi šeit, uz zemes, šķitīs īsi un necili. Tomēr tie nav maznozīmīgi. Jaunajā grāmatā "Draudze, kur atgriezties" ir iezīmēts draudzes ceļš, kas virzās pretī tam skaistajam mērķim, kuru Kristus izceļ Jņ 14:1–3. Atcerēsimies nākotni, par kuru mums ir mācījis Kristus: "Jūsu sirdis lai neizbīstas! Ticiet Dievam un ticiet Man! Mana Tēva namā ir daudz mājokļu. Ja tas tā nebūtu, vai Es jums tad būtu teicis: Es noeimu jums vietu sataisīt? Un, kad Es būšu nogājis un jums vietu sataisījis, tad Es nākšu atkal un ņemšu jūs pie Sevis, lai tur, kur Es esmu, būtu arī jūs."

Amosa un Stefana vēsts

(Amosa 5:26, Ap. d. 7:43)

Lasot Bībeli, mēs iepazīstam daudzu cilvēku dzīvesstāstus, uzzinām viņu vārdu, dzīvesvietu, ģimenes stāvokli, nodarbošanos. Turklāt mums tiek atklāta viņu kalpošana Dievam: dzīves aicinājums, misija un vēsts savai un nākamajām paaudzēm.

Piemēram, Bībelē lasām par vīru vārdā Amoss. Kas bija Amoss? Gans, kas audzēja meža vīģes. Vēlāk – aicināts pravietis. Dievs viņu sūtīja nest brīdinājuma vēsti uz Ziemeļu valsti Israēlu aptuveni 750. gadā pirms Kristus. Pēc Bībeles pētnieku domām, ziemeļu ciltis esot bijušas ļoti pārsteigtas par gana izkopto un gramatiski pareizo valodu, lai gan vēsts, ko viņš nesa, tām ne visai labi patika.

Vēl mēs lasām par kādu vīru, kas dzīvoja gandrīz 800 gadus vēlāk, viņu sauca Stefans. Kas bija Stefans? Pirmais kristīgais moceklis. Bībelē lasām, ka viņa gudrībai un garam nespēja pretoties pat tie, kas piederēja libertīnu, kirēniešu un aleksandriešu skolām. Apustuļu darbu grāmatas 7. nodaļā lasām, ka Stefans, uzrunājot sinedriju (kas tajā laikā bija jūdu reliģiskās varas kodols), 52 pantos pārstāstīja Israēla tautas vēsturi, apstādamies pie konkrētiem vēsturiskiem punktiem. Līdzīgi kā Amosa vēsts, arī Stefana vēsts klausītājiem ne visai labi patika.

Amoss un Stefans. Kāpēc mēs runājam tieši par šiem diviem vīriem? Kas viņus vieno?

Atvērsim un lasīsim **Amosa 5:26**: "Jūs nēsājāt gan apkārt Sikutu, jūsu ķēniņu, un Kiunu, jūsu pašu iedomu tēlu, jūsu dievu zvaigzni, kurus jūs paši sev bijāt darinājuši."

Izlasīsim arī **Ap. d. 7:43**: "Jūs esat pieņēmuši Moleha telti un sava dieva Raifana zvaigzni, elku tēlus, ko jūs esat darinājuši, lai tos pielūgtu (..)" (2012. g. tulk.)

Abus vīrus vieno šis pants. Amoss ir vienīgais, kurš šos vārdus piemin Vecajā Derībā, bet Stefans ir vienīgais, kurš tos atkārto Jaunajā Derībā. Amoss tos izteica sava laika paaudzei, savukārt Stefans – sava laika paaudzei.

Ja paskatāmies uz abiem šiem pantiem, kur viens ir pirmavots, bet otrs – citāts, tad redzam, ka personvārdi tajos atšķiras, taču tā nav ne kļūda, ne neatbilstība. Akadēmiskajā vidē to skaidro ar valodas un tulkojumu īpatnībām. Kiuns un Raifans ir viens un tas pats, viens nosaukums ir ebreju valodā, bet otrs radās tad, kad ebreju rakstus pārtulkoja grieķu valodā. Tā bija zvaigžņu un debesu ķermeņu pielūgsmes dievība, un tās simbols bija Raifana zvaigzne. Kāda izskatījās šī zvaigzne? Par to nav vienota viedokļa, bet visbiežāk min astoņstaru vai sešstaru zvaigzni, lai gan šis pielūgsmes veids ietvēra sevī daudz lielāku daudzveidību: tās varēja būt cilvēka vai dzīvnieka figūriņas vai priekšmets bez noteiktas formas, kurā iegravēta zvaigzne.

Šķiet, nāktos grūti atrast simbolu, kas tik ļoti būtu iedzīvojies dažādu tautu kultūrā un būtu tik plaši izmantots kā zvaigzne. To attēlo daudzos un dažādos veidos, tās stūru skaits, sākot no trim, ir praktiski neierobežots. To izmanto gan kristīgā, gan nekristīgā pasaule, un tās izmantojums ir ļoti plašs. Tā var kalpot kā vienkāršs ornaments vai kā norāde uz kaut ko konkrētu atbilstoši kontekstam, piem., Latvijas Brīvības pieminekļa virsotnē ir trīs zvaigznes, un katrs Latvijas iedzīvotājs zina, uz ko tās norāda – Kurzemi, Vidzemi un Latgali. Sarkanā piecstūru zvaigzne var būt ideoloģijas simbols, turpretī dzeltenā sešstūru zvaigzne – nāves spriedums.

Bieži par zvaigznēm tiek dēvēti arī cilvēki. Viens no spilgtākajiem piemēriem tam atrodas Amerikā, Holivudas slavas alejā. Šī aleja ir parasta 2,1 km gara iela Holivudā, Losandželosā. Ielas abās pusēs, ietvēs, pa kurām pārvietojas gājēji, ir iebūvētas piecstūru zvaigznes, un uz katras no tām ir iegravēts kāda mākslinieka vārds. Šobrīd tur atrodas 2840 zvaigznes. Izņemot vienu, kas gan atrodas alejā, taču nav uz ietves. Tā ir Kasiusa Kleja zvaigzne. Vai zināt, kas bija šis vīrs? Kad viņš oficiāli kļuva par musulmani, viņš nomainīja vārdu, un tagad viņu pazīst kā Muhamedu Ali. Zvaigznes uzstādīšanas laikā viņš apliecināja, ka ciena sava garīga vadoņa vārdu, un nevēlējās, lai cilvēki tam staigātu pāri. Tāpēc pieprasīja, lai zvaigzne tiktu piestiprināta pie sienas. Protams, viņš varēja nepieņemt zvaigzni vispār, un tomēr viņš iestājās par savu pārliecību tā, kā to saprata, un tas tika ņemts vērā. Priekš viņa tika izdarīts izņēmums. Varbūt kādam varētu likties, ka Muhameds Ali nedaudz tā kā pārspīlēja, piešķirot tam tik sakrālu nozīmi. Tas taču galu galā ir tikai vārds, kas iegravēts zvaigznē, kura iestrādāta ietvē, pa ko diendienā pārvietojas tūkstošiem cilvēku.

Taču Bībele ievieš skaidrību arī šajā jautājumā un atklāj, cik vērtīgs ir katra cilvēka vārds. To mēs lasām **Jes. 49:16**: "Redzi, abu Savu roku plaukstās Es tevi esmu iezīmējis (..)." Un tā ir vienīgā vieta, kur mūsu ierakstītajam vārdam patiešām ir nozīme – mūžības nozīme.

Bet kā šīs zvaigžņu aktivitātes, kas notiek tālajā Kalifornijā, attiecas uz mums, kas dzīvojam zemeslodes austrumu pusē? Tāpat varētu jautāt arī tā: kā aktivitātes, kas notika moābiešu, amoniešu un edomiešu zemēs, attiecās uz israēliešiem – tiem,

kas atradās ceļā uz Apsolīto zemi?

Bībelē mēs neatrodam norādi, kad tieši Israēls pievērsās zvaigžņu pielūgsmei, taču pēc konteksta var saprast, ka tas aizsākās jau ceļā uz Kānaānu. Šos elku dievus godināja tautās, ar kurām israēlieši sastapās ceļojuma laikā, un tos labi pazina arī kānaānieši un feniķieši, kuru zemē Israēls vēlāk apmetās.

Interesanti, ka dažādos tulkojumos Amosa 5:26 ir izmantotas visas laika formas – gan pagātne, gan tagadne, gan nākotne. Tātad – jūs tā darījāt, darāt un darīsiet. Īpaši spēcīgi pateikts Kulakovu tulkojumā: jūs vilkāt aiz sevis (jeb vazājāt sev līdzi) – '*вы волокли за собой*' – savus elkus, kurus paši priekš sevis esat izveidojuši.

Kāda ir jūsu pirmā asociācija ar to, ko šodien nospiedošais vairākums cilvēku gandrīz vienmēr un visur nēsā sev līdzi? Viedtālrunis jeb telefons. Mans mērķis nav tieši saistīt šo domu ar Amosa vārdiem, tad tā jau būtu spekulācija. Galu galā, ir cilvēki, kuri telefonu izmanto kā telefonu un ne vairāk. Ar šo ierīci var izdarīt arī labas lietas, un tomēr, domāju, jūs piekritīsiet, ka līdzība ir diezgan pārsteidzoša. Ja senie israēlieši ar elku figūrām, ko viņi nēsāja sev līdzi, pielūdza debesu ķermeņus, tostarp zvaigznes, tad šodien cilvēks var izdarīt tieši to pašu, mainās tikai rīks un pielūgsmes objekts. Nepareizi izmantots, šis taisnstūra priekšmets kļūst par mūsdienu Raifana zvaigzni, pret ko Dievam varētu būt būtiski iebildumi.

Kā tad israēliešiem klājās pēc tam, kad viņu kabatās nemanot ieslīdēja pirmā elku figūriņa?

Izglābta no verdzības, tauta tiešā Dieva vadībā virzās cauri tuksnesim. Dievs rūpējas par to, lai viņiem būtu ūdens, lai viņi būtu paēduši, lai viņi neslimotu, lai viņiem neuzbruktu meža zvēri, naktī nodrošina viņiem gaismu, dienā ar ēnu sargā no karstās saules, pasludina viņiem morāles likumus, atklāj veselības un higiēnas principus, ievieš sabiedrības labklājības noteikumus, lai ikviens būtu pasargāts. Izveido tuksnesī sistēmu, Svētnīcu, kurā katrs ceļinieks var saņemt grēku piedošanu un iegūt cerību un mieru ar Dievu un cilvēkiem, un caur šo kalpošanu norāda uz To, kurš visu padara iespējamu – uz Glābēju. Pat Bileāms nespēja pretoties patiesībai par Mesiju un Balakam, Moāba ķēniņam, pasludināja, kā lasām **4. Moz. 24:17**: "Es viņu redzu, bet ne tagad, es viņu novēroju, bet ne tuvumā: zvaigzne ņems sev ceļu no Jēkaba, un no Israēla celsies Scepteris (..)"

Varētu jautāt: nu kā jums vēl trūkst? Dieva klātbūtne un palīdzība taču bija tik nepārprotama un acīmredzama. Un tomēr elku elementi atrada ceļu pie izredzētās tautas prāta un sirds. Kad Dievs aicināja viņus skatīties augšup, pacelt savas rokas, acis un sirdi pretī Glābējam, viņi tomēr izvēlējās skatīties uz zvaigzni savā kabatā.

Pagāja turpat 800 gadi. Stefana laikā Tora, t.i., piecas Mozus grāmatas, bija visiem labi zināma, kā arī lielākā daļa grāmatu, kas iekļautas Vecajā Derībā. Ļoti daudz informācijas, daudz notikumu, spēcīgu uzsaukumu un liecību, taču Stefans izvēlas citēt Amosu. Kāpēc tas viņam likās tik svarīgi?

Skatīšanās uz svešām zvaigznēm viņu tēviem nekā laba neatnesa, un viņi paši to, šķiet, labi zināja. Katrā ziņā mums nav informācijas par to, ka viņiem būtu dalīta dievkalpošana un ka paralēli kalpošanai templī viņi joprojām praktizētu debesu ķermeņu pielūgšanu. Tieši otrādi, viņu dedzība par Toras likumu tīrību, šķiet, bija sasniegusi augstāko pakāpi. Un tomēr Stefans par to runā. Ko viņš vēlējās jūdu vecajiem pateikt? Viņš redzēja, ka problēma bija saglabājusies, tikai tagad tā bija ieņēmusi citu formu. Tagad, atmetuši zvaigžņu pielūgšanu, viņi paši sāka justies kā zvaigznes.

Jēzus visas dzīves laikā sastapās ar farizeju un rakstu mācītāju naidu, jau no tā brīža, kad tikko bija dzimis. Viņi visu laiku centās kaut ko aizrādīt, kaut ko pierādīt, uz kaut ko norādīt, apvainot un pazemot. Kāpēc Jēzus viņos radīja tik spēcīgas negatīvas emocijas? Savā stūrgalvībā viņi nespēja saredzēt daudzas lietas, tostarp Jēzus dievišķību, taču vienu gan viņi saprata pavisam skaidri – viņu zvaigžņu statuss sāk izbalēt. Bēdīgi, ka viņi to uztvēra kā trūkumu, nevis kā privilēģiju.

Kura tad ir tā zvaigzne, kas ir mūsu katra dzīves apgaismotāja un ceļvede? Pameklēsim!

Kura ir tuvākā zvaigzne mūsu planētai? Saule. Tā atrodas aptuveni 149,6 miljonu kilometru attālumā. Kā jūs domājat, ar ko šī zvaigzne atšķiras no citām zvaigznēm? Tā ir vienīgā zvaigzne, kas atrodas pietiekami tuvu, lai mēs nenosaltu, un pietiekami tālu, lai mēs nesadegtu. Mēs no tās saņemam gan siltumu, gan gaismu, visa dzīvā radība spēj izdzīvot un attīstīties, pateicoties šai zvaigznei. Varbūt mūsu ceļvede ir Saule? Jo bez tās mēs noteikti neizdzīvotu.

Meklēsim tālāk! Lasīsim, ko saka Pēteris. **2. Pēt. 1:19**: "Un mums ir jo stiprs pravieša vārds, un jūs darāt labi, to vērā ņemdami kā sveci, kas spīd tumšā vietā, tiekāms diena aust un rīta zvaigzne uzlec jūsu sirdīs." Pēteris šeit atsaucas uz reāliem astronomiskiem datiem. Senie grieķi par Rīta zvaigzni sauca Venēru, vienu no spožākajiem debesu ķermeņiem, kas ar neapbruņotu aci ir redzams austrumu pusē īsi pirms saullēkta. Grieķu valodas nosaukums, kas apzīmē Rīta zvaigzni, ir mums visiem labi pazīstams – *phōsporos*. Atpazināt? No šī vārda cēlies ķīmiskā elementa nosaukums "fosfors". Kāda ir tā raksturīgākā iezīme? Tas tumsā spīd. Vārda *phōsporos* nozīme ir *gaismas nesējs* vai *tas, kas nes gaismu*.

Varbūt esam atraduši zvaigzni un tā ir Venēra? Pēteris noteikti vēlas pateikt kaut ko pavisam citu. Pirms viņš aizved cilvēkus pie Rīta zvaigznes, viņš runā par pravieša vārdu, kas salīdzināts ar tumšā vietā degošu sveci. Tas norāda, ka tieši tur – praviešu rakstos, Dieva Vārdā – ir atrodama atbilde uz jautājumu, kas ir cilvēces Rīta Zvaigzne. Neizpratne varētu rasties tikai vienā jautājumā, kas prasa nelielu paskaidrojumu. Vulgātā, Hieronīma Bībeles tulkojumā latīņu valodā, rīta zvaigzne, *gaismas nesējs*, ir tulkotā kā *luxferre* – lucifer. Tas bija neko citu nenozīmējošs nosaukums un norādīja uz vienu un to pašu debesu tēlu, kas ir grieķu valodā, – *phōsporos*, Venēru, rīta zvaigzni. Tikai vēlāk tas pārtapa par personvārdu ar negatīvu konotāciju un ar to apzīmēja krītošo rīta zvaigzni, t.i. kritušo Debesu eņģeli. Mēs to neredzam, ja lasām Bībeli dzimtajā valodā, taču lielos vilcienos tas neko daudz nemaina. Bībele pati sevi paskaidro, ja ņem vērā kontekstu un ņem palīgā paralēlās Rakstu vietas. (*Nobeigums 28. lpp*)

VAIRĀK JĒZUS

Kāpēc lasīt Bībeli

7. lekcija

Lī Vendens,
mācītājs un pedagogs, vietnes
www.moreaboutjesus.org
līdzautors

Šovakar es vēlos iedot jums garīgu recepti. Svarīgi ir tas, ka mēs ne tikai runājam par Jēzu, bet, aizejot prom no šejienes, varam piedzīvot dziļāku un jēgpilnu sadraudzību ar Viņu personīgi, nebalstoties uz vienreiz nedēļā dzirdētām svētrunām. Garīgā recepte, kuru es jums iedošu, ir atrodama grāmatā, ko sarakstījis mans mīļākais mācītājs. Tās nosaukums – *"Svarīgi ir pazīt Viņu"*[1]. Tajā definēta garīgā recepte: laiks vienatnē katras dienas sākumā, pārdomājot Kristus dzīvi, izmantojot lūgšanu un Dieva Vārdu. Specifiskas nianses šīs receptes izmantojumā dažādiem cilvēkiem var atšķirties. Tomēr ir kādi pamatprincipi, ko varam attiecināt uz visiem.

Pirms tu vispār sāc savu svētbrīdi, pirms atver Bībeli, iesāc ar lūgšanu! Mums ir teikts, ka garīgas lietas ir garīgi apspriežamas. Tas nozīmē, ka mums vajag kādu palīdzību, it kā garīgas brilles, lai spētu ieraudzīt Bībelē to, kas tajā ir derīgs tieši mums. Ja mums nav šo garīgo briļļu un mēs skatāmies uz Dieva Vārdu bez tām, tad redzēsim tur tikai informāciju. Bet ar garīgām brillēm lasītais tiek līdz sirdij, tas nepaliek tikai prāta līmenī. Tas kļūst par daļu no manas pieredzes. Lūdz, pirms sāc lasīt! Es parasti lūdzu, lai caur Svēto Garu spētu vairāk novērtēt Jēzu. Jo, ja kristietības būtība ir veidot personīgas attiecības ar Jēzu, tad tas, ko es meklēju Bībelē, ir Jēzus. Es gribu Viņu labāk pazīt. Es gribu novērtēt Viņu. Es nevēlos tikai zināt, kur Viņš gāja vai ko dziedināja. Es vēlos pazīt Viņu. Tāpat es lūdzu, lai Jēzus man būtu pavisam īsts un reāls. Nevis tikai kā vēsturiska figūra, bet reāls un īsts manā pieredzē.

Tāpat es Dievam lūdzu, lai sātans būtu norāts. Ir grūti, jo ienaidnieks traucē. Viņš izmanto visus elles spēkus un līdzekļus, lai kavētu tavu saskarsmi ar Jēzu. Es lūdzu, lai sātana spēks mani nenovērstu no koncentrēšanās uz Jēzu. Lai viņš tiktu norāts. Vai tev ir bijis tā, ka tu apsēdies lasīt, bet prāts grib kavēties pie citām domām? To izraisa ienaidnieks. Domas viņš palaiž kā trušus, lai tu tām dzītos pakaļ kā suns. Ja tā darīsi, tad tu palaidīsi garām Jēzu Dieva Vārdā.

Trešā lieta, ko es lūdzu, ir garīgās brilles, lai varu ieraudzīt Bībelē Jēzu.

Turpinot aplūkot šo garīgo recepti – pavadīt laiku vienatnē, pārdomājot Kristus dzīvi caur lūgšanu un Bībeles pētīšanu –, gribu minēt kaut ko, ko es lasu un iesaku lasīt arī tev. Jo Dieva Vārda lasīšanas mērķis ir iepazīt Viņu, kā Jēzus reiz teica draudzes vadītāju grupai: *"Jūs pētījat rakstus, jo jums šķiet, ka tajos jums ir mūžīgā dzīvība, un tie ir, kas dod liecību par Mani! Bet jūs negribat nākt pie Manis, lai iegūtu dzīvību."* (Jņ. 5:39, 40)

Vai dzirdi, ko Viņš saka? "Es jums devu Savu Vārdu, caur ko *jūs* varat iepazīt Mani. Tādam mērķim tas ir dots. Jūs esat tajā meklējuši, bet nenākat pie Manis. Jūs tajā nemeklējat un neatrodat Mani. Jūs tajā meklējat patiesību (ar mazo burtu)."

Vai esi dzirdējis cilvēkus sakām: "Es nācu pie patiesības!"? Vai arī: "Lūdziet par manu bērnu, viņš ir pametis patiesību!" Vai arī: "Es esmu bijis šajā patiesībā 20 gadus." Būtu žēl, ja patiesība (ar mazo burtu), kas ir ticību un doktrīnu kopums, būtu viss. Jēzus teica: "Es esmu Patiesība" (ar lielo burtu). Tātad Patiesība ir persona. Kad tu lasi Bībeli, tu tajā meklē Jēzu.

Bībele zināmā mērā ir divējāda. Lai gan tā visa ir inspirēta, tomēr daļa Bībeles ir dota informatīviem mērķiem. Piemēram, radu raksti. Ja es gribu labāk iepazīt Jēzu, es nedošos uz radu rakstiem, bet uz citām vietām. Ir jauki zināt, kurš kuru dzemdināja, un radu raksti tur ir doti ar savu mērķi. Tie mums parāda, ka Jēzus nāca no atbilstošas cilts, piepildot pravietojumus. Tie norāda uz Jēzu, un tas dod radu rakstiem nozīmi. Bet, ja tu meklē Jēzu, tad labāk un skaidrāk Viņu varēsi atrast citās vietās. Es tās saucu par īpaši inspirētajām rakstu vietām.

Kā jau teicu, visa Bībele ir inspirēta, tāpēc, lūdzu, nepārprotiet manis teikto. Es cenšos uzsvērt, ka Bībelē ir vietas, kur Jēzus parādās tik ļoti skaidri, ka to nevar palaist garām. Viskonkrētāk tas ir četrās Bībeles grāmatās – evaņģēlijos. Mans mīļākais no tiem ir Jāņa evaņģēlijs.

Reiz kāds mācītājs teica: "Šai draudzei vajag vairāk Jāņa", ar to domājot Jāņa evaņģēliju. Man patīk Jāņa evaņģēlijs. Jānim bija mīlestība uz Jēzu. Viņš bija no tiem mācekļiem, kuri vienmēr ir klāt. Viņam augstākā prioritāte bija atrasties kopā ar Jēzu. Es dodos uz īpaši inspirētajām rakstu vietām.

Skatoties Rakstos, es iesaku vēl kaut ko. Izmanto tulkojumu, kurš

[1] Domāta grāmata: Morris L. Venden *It's Who You Know*.

tev vislabāk der. Izvēlies to, kuru tev ir visvieglāk lasīt. Ir cilvēki, kuri uzskata, ka tikai viens no tulkojumiem ir tas vislabākais. Tomēr jebkurš no Bībeles tulkojumiem der, lai izraisītu grēku nožēlu, atgriešanos un vēlmi meklēt Jēzu. Iepazīt un iemīlēt Jēzu var, lasot jebkuru Bībeles tulkojumu. Katram der savs. Izvēlies to, kurš vislabāk der tev. Izmanto to Dieva tuvākai iepazīšanai. Ej pie Dieva Vārda!

Atceries vēl kaut ko. Lasīšanas mērķis ir labāk iepazīt Viņu. Neaizmirsti to! Tas ir pirmais un svarīgākais noteikums, atverot Dieva Vārdu. Tu nelasi, lai pierādītu kādam teoloģiskas atziņas. Tu lasi Bībeli, lai iegūtu barību dvēselei un iepazītu Jēzu. Tāds ir mērķis. Ja tu lūkojies no šādas perspektīvas, tad visa Bībele ir Jēzus autobiogrāfija.

Atceros stāstu, ko stāstīja H. M. S. Ričardss vecākais, radio "Pravietojuma balss" dibinātājs. Stāsts bija par mazu meitenīti, kura vēlējās sev zirgu. Viņa runāja ar tēti katru dienu, cenšoties pārliecināt, ka viņai ir vajadzīgs zirgs. Tēvs bija to dzirdējis tik daudz reižu, ka jutās jau noguris no šīm runām. Kādu dienu, iedams garām rotaļlietu veikalam, viņš ieraudzīja skatlogā rotaļu zirgu ar galvu un garu kātu. Viņš to nopirka un, mājās pārnācis, pasauca meitu, un teica: "Es tev nopirku zirgu." Meitiņa bēdīgi paskatījās uz tēvu un atbildēja: "Es gribu zirgu ar zirgu iekšā."

Bībele ir stāsts par kādu Cilvēku. Tajā *iekšā* ir atrodams Cilvēks. Ja tu neredzi tajā Cilvēku, tad esi palaidis garām svarīgāko Dieva Vārda mērķi. Tajā *iekšā* ir Cilvēks.

Vēl kāds stāsts. Kāds noguris mācītājs vakarā gāja mājup un pa ceļam domāja: "Kad es pārnākšu mājās, bērni pieskries man klāt un gribēs ar mani spēlēties. Esmu tik noguris, ka gribētos sēdēt krēslā un atpūsties." Viņš aizgāja uz rotaļlietu veikalu un nopirka bērniem puzli. Tajā bija attēlota pasaules karte. Viņa bērni bija pirmskolas vecumā, un viņš domāja, ka tiem šādas puzles salikšana aizņems diezgan daudz laika.

Atnesis puzli mājās, viņš iedeva to bērniem un palūdza salikt virtuvē. Bērni aizskrēja uz virtuvi un sāka likt puzli, kamēr mācītājs apsēdās istabas krēslā un atviegloti nopūtās. Viņš noāva kurpes, pacēla kājas un iekārtojās ērtāk. Taču pēc neilga laika bērni jau bija klāt un teica: "Tēti, mēs to salikām, nāc paskaties!" Viņš teica: "Jūs nevarējāt to salikt tik īsā laikā!" Tomēr bērni uzstāja. Tā nu viņš devās tiem līdzi uz virtuvi paskatīties. Patiešām, puzle ar visas pasaules karti bija salikta. Viņš bija pārsteigts un jautāja bērniem: "Kā jums tas izdevās? Es nezināju, ka jūs jau pazīstat pasaules karti." Bērni atbildēja: "Tas bija viegli. Puzles otrā pusē bija cilvēka bilde. Kad mēs salikām cilvēka bildi, tad visa pasaule bija salikta savās vietās."

Visa Bībele ir par Cilvēku. Kad tu ieliec šo Cilvēku īstajā vietā, tad viss pārējais Bībelē nostājas savās vietās. Tad viss kļūst nozīmīgs, jo tas stāsta par Cilvēku. Svarīgākais nav doktrīnas. Visas doktrīnas ir par Cilvēku. Dieva Vārdā mēs meklējam Cilvēku.

Atgriezīsimies pie receptes un laika vienatnē. Laiks – kad? Kad tev vajadzētu nodalīt laiku, ko veltīt Viņam? Te, izraujot no konteksta, varam citēt **1. Mozus 1:1**, kur teikts: *"Iesākumā Dievs..."* Šeit apstāsimies. Es zinu, ka te ir runa par radīšanu. Bet es esmu ieinteresēts tajā, lai Dievs kaut ko rada no jauna manā sirdī katru rītu. Vai tu neesi? Es domāju, ka nav nekā nepareiza, ja katru dienu jau no iesākuma es sāku ar Dievu.

Salamana pamācības 8:17 teikts: *"Es mīlu tos, kas mani mīl, un tie, kas mani laikus meklē, mani arī atrod."* Tie, kas mani laikus meklē, mani arī atrod. Vai esi ievērojis, ka tad, ja nogaidi līdz vēlākam, lai pavadītu laiku ar Dievu, ir tik daudz lietu, kas novērš tavu uzmanību, un prāts vairs nespēj koncentrēties. Tāda ir bijusi mana pieredze. Tā nu rīts šķiet labākais laiks, lai iesāktu savu dienu ar Dievu. Kāds mans draugs mēdz teikt: "Es pat nesāku runāt ar cilvēkiem, kamēr neesmu runājis ar Dievu." Iesāc savu dienu ar Viņu!

Jāņa 6:35 Jēzus salīdzināja Sevi ar maizi, sakot: *"ES ESMU dzīvības maize. Kas pie Manis nāk, tam nesalks, un, kas Man tic, tam neslāps nemūžam."* Maize. Jēzus salīdzināja Sevi ar maizi. Mūsu radiniece Annas tante cepa garšīgu maizi, bet mēs gribējām iegūt recepti, lai varētu to izcept paši sev. Kad Jēzus teica, ka Viņš ir dzīvības maize, kas nākusi no Debesīm, Viņš deva salīdzinājumu. Jāņa evaņģēlija 6. nodaļā Jēzus salīdzināja Sevi ar mannu. Vai atceries stāstu par mannu?

Jāņa 6:32, 33 Jēzus, runājot par mannu, teica: *"Patiesi, patiesi Es jums saku: nevis Mozus jums ir devis maizi no debesīm, bet Mans Tēvs jums dod īsto maizi no debesīm, jo Dieva maize ir tā, kas nāk no debesīm un pasaulei dod dzīvību."* Jēzus runāja par Sevi un salīdzināja Sevi ar mannu. Ir vairākas interesantas atziņas, ko varam atklāt, ja lasām vairāk par mannu un to, kā tā tika dota. **2. Mozus 16:21** teikts: *"Viņi to salasīja ik rītu, ikviens, cik varēja apēst, bet, kad saule iesila, tas izkusa."* Vai pamanījāt, kurā dienas daļā tas notika? Viņi salasīja mannu katru rītu. Ko manna darīja, kad saule kļuva karsta? Tā izkusa. Manna kūst. Viņi to salasīja no rīta. Dievs sūtīja mannu, lai dotu cilvēkiem dienai vajadzīgo spēku. Kad tev vajag spēku visai dienai? Vai vakarā, īsi pirms gulēt iešanas? Vai arī dienas sākumā? Pārtikas tehnologi un dakteri mums stāsta, ka tad, ja vēlies izlaist kādu maltīti, vismazāk vajadzētu izlaist brokastis. Ja esi ieturējis labas brokastis, tad, pat izlaižot citas maltītes dienas laikā, tu kaut kā izturēsi dienu. Pārliecinies, ka tev ir labas brokastis.

Viens no noslēpumiem jēgpilnām un pastāvīgām attiecībām ar Dievu ir ieplānot agri no rīta laiku, ko pavadīt kopā ar Viņu. Vakarā, īsi pirms gulēšanas, prāts jau ir noguris un tu vairs nevari koncentrēties lūgšanai. Tu aizmigsi pusceļā. Ir kaut kas zīmīgs tajās agrajās rīta stundās, pirms daudz kas novērš uzmanību dienas gaitā, pirms nāk dažādas atbildības, kas paņem visu mūsu laiku.

Kāds varētu teikt: "Es neesmu rīta cilvēks. Tev viegli tā teikt, ja esi cīrulis." Teikšu godīgi, arī es neesmu rīta cilvēks, vismaz agrāk nebiju. Tomēr es Dieva žēlastībā apņēmos, ka sākšu dienu kopā ar Jēzu. Es gribēju kaut ko vairāk par īso rīta lasījumu, turot roku uz ārdurvju roktura. Biju mēģinājis lasīt grāmatas, kurās ir īss lasījums katrai dienai. Kādā kristīgās literatūras veikalā es redzēju grāmatu ar nosaukumu "Ikdienas svētbrīdis minūtes garumā". Apžēlojies! Vienu minūti dienā. Tas būtu kā brokastu vietā apēst mazu cepumiņu vai

batoniņu. Es neesmu pārāk negatīvi noskaņots pret rīta lasījumiem, kur ir Bībeles pants un īss stāstiņš katrai dienai, ko var izlasīt pusotrā minūtē pie brokastu galda. Tāpēc, ka mans tētis vienu tādu reiz sarakstīja. Ja tas ir vienīgais, ko tu spēj, tad dari tā. Tomēr mums nevajadzētu sevi iegrožot tikai ar mazu cepumiņu vai citu uzkodiņu brokastu vietā un vēl saukt to par nodošanos Dievam.

Pavadīsim laiku ar Dievu no rīta pat tad, ja mums šķiet, ka tā vietā ir vajadzīgs miegs. Es jau teicu, ka pirms daudziem gadiem es arī nebiju rīta cilvēks. Tomēr vēlējos pavadīt vairāk laika kopā ar Jēzu, nevis tikai apēst garīgu uzkodiņu. Es vēlējos sākt savu dienu ar Viņu. Tā nu es atklāju, ka tad, ja piecēlos agrāk, kamēr vēl mājās viss bija kluss, pirms mans prāts sāka kārtot dienas plānus un domas, es varēju sākt no rīta ar svaigu prātu, noturot pilnvērtīgu svētbrīdi. Man tas derēja labāk. Tā es sāku lūgt Dievam, lai Viņš man palīdz piecelties. Arī to, lai es būtu gana možs un varētu pavadīt laiku kopā ar Viņu.

Ir kāds apsolījums no **Jesajas 50:4**, kur teikts: *"Viņš uzmodina mani ik rītu, Viņš ierosina manas ausis, lai es uzmanīgi klausītos kā māceklis."* Šis ir skaists apsolījums. Ir cilvēki, kuri lūkojas atpakaļ un saka: "Israēliešiem bija viss vajadzīgais, viņiem bija uguns stabs naktī un mākoņu stabs dienā, viņi varēja redzēt pierādījumus par Dievu, lai kur gāja. Kas ir mums? Nav nekā redzama." Vai tu vēlies taustāmu pierādījumu par Jēzu? Lūdz Viņam piepildīt šo apsolījumu tavā dzīvē! Tomēr nedari to tikai rotaļāšanās dēļ. Ja patiešām vēlies iepazīt Jēzu tuvāk un saskaries ar grūtībām pamosties no rīta, tad vari lūgt šī apsolījuma piepildīšanu. Esi gatavs tam, ko Viņš var izdarīt! Reiz es to izstāstīju telts sanāksmē, un kāds man vēlāk teica: "Es pamēģināju to, ko tu teici, Dievs mani uzmodināja trijos naktī. Es teicu: "Tu laikam joko, Kungs!" Tomēr, ja es savu lūgumu biju domājis nopietni un šis ir tas laiks, kad Dievs mani modina, kāpēc gan lai es šo iespēju palaistu garām? Es piecēlos, un tā bija labākā pieredze ar Dievu, kāda man ir bijusi."

Dažkārt Viņš var tevi pamodināt ļoti dīvainos laikos, bet citreiz var ļaut tev pagulēt ilgāk. Atceros, kā tētis man stāstīja, ka savulaik ir eksperimentējis ar šo Dieva sūtīto pamodināšanu. Kādu nakti viņš pamodās no suņa rējieniem. Suns tikai turpināja riet un riet. Viņš domāja pie sevis: "Vai tas būtu Dievs, kurš mani modina ar šo troksni? Vai arī velns mani cenšas nogurdināt, lai man nebūtu spēka pamosties no rīta uz plānoto svētbrīdi?" Viņš izlēma mēģināt, piecēlās un centās lasīt Bībeli. Tomēr bija grūti koncentrēties, jo suns visu laiku rēja. Tad viņš izteica šādu lūgšanu: "Kungs, ja tas ir tas, ko Tu izmantoji, lai mani pamodinātu laika pavadīšanai ar Tevi, vai Tu varētu likt tam sunim apklust, lai es varu koncentrēties un man nebūtu nekādu uzmanības traucējumu?" Viņš teica, ka tajā pašā mirklī, kad viņš pateica "Āmen", izklausījās, it kā kāds apklusinātu suni. Tas vairs nerēja. Tas ir taustāms pierādījums, ka Jēzus vēlas pavadīt laiku ar mums, ja mēs vēlamies pavadīt laiku ar Viņu. Viņš uzmodina mani ik rītu.

Tu vari teikt, ka neesi rīta cilvēks, tomēr es vēlos līdzdalīt vēl vienu principu. Tas ir desmitās tiesas princips. Tie kristieši, kuri ir iemācījušies, ka tu nevari pārspēt Dievu došanā, saprot kaut ko tādu, ko citi nesaprot. Viņi saprot, ka tad, ja viņi dod desmito tiesu Dievam, pārējie 90 % no ienākumiem kopā ar Dieva svētību sniedz vairāk, nekā dotu 100 % ienākumu bez šīs svētības. Tas nešķiet loģiski. Tas ir kaut kas, ko tu nespēj izskaidrot, bet vari piedzīvot. Ja esi piedzīvojis šo desmitās tiesas došanas svētību, kad paliek mazāk naudas atlikumā, bet Dievs to izlieto pilnvērtīgāk, tad tu zini, ka ir noticis kaut kāds brīnums. Taustāms pierādījums.

Tagad šo pašu principu es gribu attiecināt uz laika pavadīšanu ar Jēzu uz miega rēķina. Es ticu, ka septiņas stundas miega ar Dieva svētību darīs mani efektīvāku, enerģiskāku, derīgāku dienai nekā astoņas stundas miega bez Dieva svētības. Tas ir tāpat kā ar desmito tiesu. Iespējams, ka sanāks pat mazāk miega stundu – četras, piecas vai sešas, ja Dievs tevi pamodinās daudz agrāk. Ar Viņa svētību šis laiks tev dos vairāk enerģijas un efektivitātes nekā astoņas, desmit vai divpadsmit stundas bez Viņa svētības. Pārbaudi to!

Jesajas 40:29–31 Viņš ir apsolījis: *"Viņš nogurušajiem dod spēku un vairo stiprumu nespēcīgajiem. Jaunekļi piekūst un pagurst, un jauni vīri sabrūk, bet, kas paļaujas uz To Kungu, tie dabū jaunu spēku, tā ka viņiem aug jaunas spārnu vēdas kā ērgļiem, ka viņi skrien un nepiekūst, ka viņi iet un nenogurst."* Te ir solījums tiem, kas paļaujas uz Viņu. Un Viņš mūs aicina, lai meklējam Viņu katru rītu.

Jēzus pats devis tam labu piemēru. **Marka 1:35** lasām: *"Un, no rīta gaiļos cēlies, Viņš izgāja un nogāja kādā vientuļā vietā, un tur Dievu pielūdza."* Tā ir tikai viena rakstu vieta, bet ir neskaitāmas liecības no Svētajiem Rakstiem par to, ka Jēzus aizgāja prom, uzkāpa kalnā, lai būtu ar Tēvu. Viņš lūdza visu nakti un tad nākamajā rītā gāja uz templi sludināt, ceļoties augšā pirms saules lēkta.

Interesanti, ka Marka 1. nodaļā ir rakstīts par Pētera sievasmātes dziedināšanu. 1996. gadā es biju tajā vietā, kur šī māja atradās. Katrā ziņā tā bija māja, kas būvēta Jēzus dzīves laikā. Tā varēja būt Pētera māja. Tas bija Kapernaumā. Stāvot pie šīs mājas, es iztēlojos Marka 1:35. Jēzus bija atnācis uz Kapernaumu, un runas par to jau izplatījās. Tajā pašā sabatā, kad Jēzus bija dziedinājis Pētera sievasmāti no drudža, aizskarot viņas roku un pieceļot no gultas, viņa piecēlās vesela un kalpoja viņiem. Iedziļinoties šajā stāstā, tu atklāsi, ka tad, kad saule norietēja, visi atveda savus slimos pie Jēzus uz Pētera māju. Pirms tam nē, jo tad jūdi celtu iebildumus sakarā ar sabata gājuma pārkāpšanu. Viņš tos dziedināja. Bībelē teikts, ka bija vēla nakts, kad pēdējais cietējs devās prom. Par kādu stundu tu domā, kad dzirdi par vēlu nakti? Ne jau deviņus

> "Viņš uzmodina mani ik rītu, Viņš ierosina manas ausis, lai es uzmanīgi klausītos kā māceklis. (Jesajas 50:4)

vakarā. Droši vien bija pusnakts vai vēlāka stunda. Tad ir svētdienas rīts, par ko lasījām šajā pantā. Jēzus cēlās krietni pirms saules lēkta, devās uz kādu nomaļu vietu un tur lūdza. Kas ir krietni pirms saules lēkta? Ne jau astoņi no rīta. Varbūt četri no rīta. Ja Jēzus nesāka Savu dienu, pirms nebija saticies ar Tēvu, kas liek mums domāt, ka mēs, būdami tik samaitāti, varam iztikt bez tā? Viņš ir mūsu piemērs.

Laiks vienatnē. Cik daudz laika? Mums ir teikts, ka būtu labi pavadīt vienu stundu, pārdomājot Kristus dzīvi. Salīdzinājumā ar mannu ir interesants pants. **2. Mozus 16:16** teikts: *"Salasiet no tās ikviens, cik var apēst."* Lai katrs salasa tik, cik viņam vajadzīgs. Tas nozīmē vismaz divas lietas. Pirmkārt, tas nozīmē, ka neviens nevar paēst cita vietā. Tu nevari paļauties uz mammu, tēti, brāli, māsu, mācītāju vai skolotāju, jo tā ir tava nodošanās dzīve. Tev ir vajadzīgs laiks kopā ar Jēzu paša vajadzībām. Neviens nevar paēst tavā vietā. Lai katrs salasa tik, cik viņam vajadzīgs.

Tomēr no tā varam secināt vēl kaut ko. Dažādiem cilvēkiem apetīte būs atšķirīga. Tas, kas der tev, var nederēt man. Labāk nesalīdzināt sevi ar citiem un necensties tos atdarināt. Mārtiņš Luters rakstīja, ka daudzo pienākumu dēļ viņš lūgšanām velta ne mazāk kā trīs stundas katru dienu. Lasot par to, es domāju: "Apžēlojies! Trīs stundas lūgšanās!" Kādu vakaru es iesāku lūgšanu vēlu vakarā, kad visa ģimene jau gulēja. Ap desmitiem vakarā es sāku lūgt pie viesistabas dīvāna. Pēc kāda brīža sieva man uzsita pa plecu un jautāja: "Lī, ko tu dari?" Es paskatījos uz viņu un teicu: "Es lūdzu Dievu." Viņa teica, ka ir jau divi naktī, es acīmredzami biju aizmidzis lūgšanas laikā. Man nesanāk lūgt tik ilgi, cik sanāca Mārtiņam Luteram.

Pirms vairākiem gadiem televīzijā bija sarunu šovs, ko vadīja Maikls Duglass. Reiz, kad ciemojos pie kādas ģimenes, viņi to skatījās vakariņu laikā. Par viesi šajā šovā bija uzaicināts Arnolds Švarcenegers. Tolaik viņš tikai pamazām kļuva slavens. Viņš bija uzvarējis konkursā un kļuvis par Misteru Universu. Viņš sniedza interviju šovā un stāstīja par bodibildingu. Viņš bija tērpies zilā uzvalkā ar kaklasaiti. Novilcis žaketi, viņš palika kreklā un vestē. Paņēmis katrā rokā vienu hanteli, viņš stāstīja par to, kā uzsākt treniņus: "Izvēlies svaru, kas tev der, un sāc izpildīt vingrinājumus katru dienu. Sāc un dari, neskaties uz citiem, bet dari tik, cik tu spēj paveikt, cel tik, cik vari pacelt."

Tā runādams, viņš cilāja hanteles augšā un lejā ar izstieptām rokām un paralēli stāstīja: "Vajag stāvēt taisni, cilāt rokas uz augšu un leju, turot tās taisni izstieptas." Maikls Duglass jautāja: "Cik smagas ir tās hanteles, ko tu šobrīd cilā?" Izrādījās, ka katra no tām sver 50 kilogramus. Tolaik es nodarbojos ar klinšu kāpšanu. Es biju mazliet trenējis ķermeņa augšdaļu un nolēmu sporta zālē pamēģināt redzēto vingrinājumu. Es uzliku katrai hantelei divreiz mazāku svaru, ap 25 kilogramus. Tad es centos tās pacelt. Rokas neizkustējās no vietas. Tad es samazināju svaru un mēģināju atkal. Visbeidzot atradu sev piemēroto svaru, ko varu brīvi cilāt, – tikai hanteļu stienīšus, bez svara ripām uz tiem.

Tu uztvēri ideju, vai ne? Arnolds teica, ka tad, ja vēlies sākt fitnesa vingrinājumus, tas ir jādara regulāri un jāsāk ar tādu svaru, kādu vari pacelt. Ar laiku tu varēsi izmantot lielāku svaru. Tieši tāpat sāc pavadīt laiku ar Jēzu, lai arī tas nebūs trīs stundu ilgumā, sāc ar tik daudz laika, cik tas der tev. Tomēr dari to! Dari to regulāri! Ļauj Svētajam Garam audzēt tavu apetīti. Ļauj Svētajam Garam audzēt tavus garīgos muskuļus. Ļauj Svētajam Garam būt noteicējam par progresu. Tomēr dod Viņam iespēju, skatoties Jēzus virzienā. Ik dienas, regulāri.

Cik bieži jāizmanto šī recepte? Katru dienu!

2. Mozus 16:19 atrodam vēl vienu principu: *"Lai neviens neko no tā neatlicina līdz rītam."* Tātad tas nozīmē, ka nevar šodienas ēdienu saglabāt uz rītdienu, jo manna sabojājās. Citiem vārdiem sakot: vakardienas pieredze neder šodien. Ja tu centies dzīvot kristieša dzīvi ar pagātnes pieredzi, kas tev bijusi ar Dievu, tā novecos un sabojāsies tāpat kā manna. Tev vajadzīga ikdienas pieredze ar Jēzu.

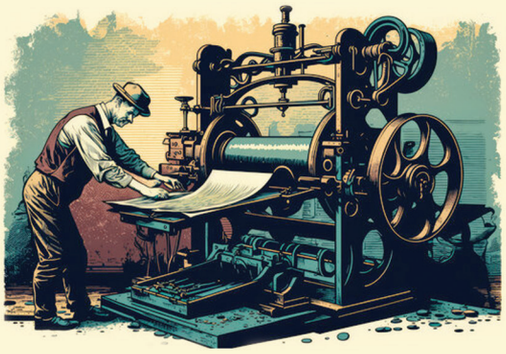
Tu vari teikt: "Es esmu pārāk aizņemts. Tev nav ne jausmas, cik aizņemts es esmu." Kad es vēl biju skolotājs un mācīju Bībeli vidusskolā Kolorado štatā, kāda skolniece vārdā Eimija bija uztvērusi ideju, ka kristietības būtība ir pazīt Jēzu. Viņa centās iepazīt Jēzu. Skolas gada vidū mums bija piektdienas vakara pasākums, kurā lūdzām skolniekus līdzdalīt savas liecības. Eimijas liecība bija ļoti nozīmīga.

Viņa stāstīja, ka bija centusies iepazīt Jēzu labāk un ka viņai tas diezgan labi izdevās līdz kādai otrdienai, ceļoties no rīta agrāk, lai pavadītu laiku ar Jēzu agri no rīta pirms skolas. Kaut kāda iemesla dēļ tajā otrdienā viņa pamodās vēlāk, bija aizgulējusies. Ieskatījusies pulkstenī, viņa aptvēra, ka jāsteidzas, lai paspētu uz pirmo nodarbību, kurā tieši todien bija paredzēts tests. Viņa izlēca no gultas, skrēja uz vannasistabu un teica: "Dievs, lūdzu, saproti, es gribu pavadīt laiku ar Tevi šobrīd, bet man ir jāsteidzas uz klasi, gan jau vēlāk atgūsim nokavēto. Lūdzu, pieņem gribēšanu kā paveikto." Steigā viņa sāka tīrīt zobus un skatījās spogulī. Pēkšņi viņa sāka sarunu ar savu atspulgu. Meitene atspulgā šķita sakām: "Eimij, ko tu dari? Kāpēc tu tīri zobus?" Pati sev viņa atbildēja: "Jo bez tā es nevaru iziet no mājām, man būs slikta elpa." Atspulgs atbildēja: "Nu skaidrs, tātad ir dažas lietas, ko tu nevari nedarīt, bez kā tu neizej no mājām. Tomēr laika pavadīšana ar Jēzu nav viena no tām."

Pabeigusi tīrīt zobus, viņa teica Dievam: "Kungs, ja arī es palaidīšu garām testu, es tomēr vēlos pavadīt laiku kopā ar Tevi šajā brīdī." Viņa iegāja atpakaļ istabā, paņēma grāmatu "Laikmetu ilgas", nesteidzīgi lasīja to, lūdza un pārdomāja lasīto. Pēc tam viņa devās uz skolu, domādama, ka ir jau nokavējusi testu. Tomēr skolā viņa uzzināja, ka skolotāja ir apslimusi un testa tajā dienā nav bijis. Viņa pabeidza savu liecību, sakot: "Ja jūs veltīsiet laiku, lai būtu mierā, tad zināsiet, ka Viņš ir Dievs. Jūs zināsiet vēl vairāk, arī to, ka Viņš ir jūsu draugs. Labākais Draugs, kāds jums jebkad varētu būt."

Tulkoja Edgars Dūmiņš

Arī adventistu periodikai latviešu valodā šogad ir jubilejas

Andris Pešelis,
mācītājs, LDS Sabatskolas nodaļas
un SDA vēstures un Elenas Vaitas
mantojuma nodaļas vadītājs

"CIĀNAS SARGAM" 120

Šogad aprit 120 gadi kopš pirmā adventistu latviešu laikraksta "Ciānas Sargs" publicēšanas 1906. gada 1. oktobrī Vācijā, Hamburgā. Līdz tam Latvijā tika izplatīts laikraksts vācu valodā ar līdzīgu nosaukumu "Zions Wachter", kurš arī tika izdots Hamburgā. Kopš 1904. g. šis laikraksts tika tulkots krievu valodā un izdots ar nosaukumu "Маслина", tas bija domāts izplatīšanai cariskās Krievijas teritorijā. Tam regulāri tika izdoti arī pielikumi, kuros publicēja sabatskolas materiālus, Lūgšanu nedēļas lasījumus un draudžu statistiku. Šajā krievu izdevumā atrodami vērtīgi materiāli, kas sniedz noderīgu informāciju, pētot tieši adventistu draudzes agrīno vēsturi cariskās Krievijas teritorijā,

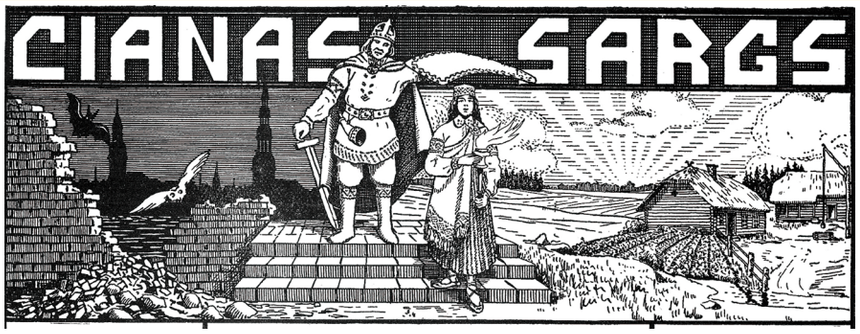

Ciānas Sargs.

1. gada gājj. Hamburgā, 1. Oktobrī 1906. Nr. 1.

Muhſu jaunās gada ſeſmkſchņa lapas.

"Ciānas Sarga" titullapa pēc 1923. gada.

"Ciānas Sarga" pirmais izdevums 1906. g.

kurā ietilpa arī Latvija. Izdevuma iznākšanu pārtrauca 1. pasaules kara ierobežojumi 1914. gadā. Latvijā šī periodiskā izdevuma eksemplāri sastopami ārkārtīgi reti.

Vācu "Zions Wachter" atspoguļoja dažādus Bībeliskus tematus un adventistu mācības punktus. Tāpēc arī latviešu "Ciānas Sargs" ne tikai pēc nosaukuma, bet arī pēc satura bija paralēls vācu izdevumam. Tajā tika atspoguļoti ne tikai dažādi septītās dienas adventistu mācības punktu izklāsti, bet arī Bībeles pravietojumu skaidrojumi un dažādi tematiski raksti. Laikrakstu regulāri ievadīja kāds latviešu valodā tulkots Elenas Vaitas raksts – jo viņa tolaik bija vēl dzīva un aktīvi rakstīja angļu valodā – vai arī Vācijas divīzijas vadītāja Ludviga Konradi raksts par Daniēla vai Atklāsmes grāmatas pravietojumu interpretāciju. Latviešu izdevumā nav draudžu statistikas, un draudžu adreses var tikai nojaust pēc laikraksta aizmugurē norādītajām adresēm, kur šo laikrakstu var iegādāties.

Kopš 1906. g., pēc Stolipina reformas, Krievijas impērijā likums par reliģisko brīvību kļuva maigāks un adventisti pārstāja būt nelegāla reliģiskā organizācija. Tā ieguva tiesības brīvi pulcēties, izdot un izplatīt reliģisko literatūru. Laikraksta redakcijas komitejā ietilpa: Juliuss Bethers, Jānis Sproģis un atbildīgais redaktors Jēkabs Šneiders. Laikraksta cena bija no 10 līdz 6 kapeikām. Uz vāka netika rakstīts izdošanas gads, bet gadu skaitļi tika skaitīti kopš pirmā laikraksta izdošanas, tas ir: otrais gads vai trešais gads. Tas mūsdienās var radīt grūtības izprast, kurā gadā laikraksts ir izdots.

Pirmā pasaules kara sākumā, 1914. g., laikrakstu "Ciānas Sargs" pārstāja izdot, jo to pieprasīja kara cenzūra. Sakari ar Hamburgas izdevniecību tika pārtraukti, jo starp Vāciju un Krieviju pastāvēja frontes līnija. Līdz ar to pirmskara latviešu "Ciānas Sarga" izdošana tika pārtraukta. To atjaunoja tikai pēc kara, 1923. g., un tas turpināja iznākt līdz 1929. gadam. 1923. g. atjaunotā "Ciānas Sarga" redaktors bija J. Šneiders, un šis izdevums tika izdots Rīgā. 1929. gadā šis laikraksts kļuva par žurnālu "Mūsu Laikmets". Tas notika tad, kad pēc satura līdzīgam vācu žurnālam "Herold der Wahrheit" (*Patiesības Vēstnesis*) nomainīja nosaukumu uz "Gegenwarts Fragen" (*Mūsdienu Jautājumi*). Vadoties no šī piemēra, līdz ar jauna redaktora iecelšanu

Dažādie žurnāla "Mūsu Laikmets" izdevumi.

izlēma to pašu izdarīt arī ar "Ciānas Sarga" nosaukumu. Žurnāla redaktors laikā no 1929. līdz 1937. g. bija Jānis Birziņš.

Vairāku "Mūsu Laikmeta" latviešu žurnāla izdevumu vākus rotāja tādi paši attēli, kādi bija uz iepriekšminētajiem vācu izdevumiem. Žurnālā "Mūsu Laikmets" tika publicētas dažādas Bībeles tēmas un pasaules aktuālo politisko norišu apskati Bībeles gaismā. Tajā tika publicēti ne tikai tulkotie raksti, bet arī vietējo autoru darbi. Žurnāls tika izdots līdz 1937. g. maijam (ieskaitot), kad tā izdošanu pārtrauca Latvijas varas iestādes.

"ADVENTES VĒSTNESIM" 110

Šogad aprit 110 gadi, kopš sāka iznākt laikraksts "Adventes Vēstnesis". To sāka izdot Jēkabs Šneiders 1916. g. Valkā. Tā nosaukums aizgūts no līdzīga vācu adventistu laikraksta "Der Adventbote", kurš iznāca Vācijā kopš 1894. gada. Nav saglabājušās ziņas, kāpēc Krievijas varas iestādes kara cenzūras un frontes apstākļos atļāva šī laikraksta izdošanu. Tomēr skaidrs, ka šī laikraksta izdošanu sarūpēja Jēkabs Šneiders, kurš nevarēja samierināties ar "Ciānas Sarga" slēgšanu 1914. gadā.

Draudzēm bija neieciešams periodisks izdevums, kā arī literatūra, kuru izplatīt, aktualizējot svarīgās Bībeles tēmas. Sākotnēji "Adventes Vēstnesis" aizvietoja laikrakstu "Ciānas Sargs", kuru pārtrauca izdot kara ierobežojumu dēļ, un satura ziņā tas no "Ciānas Sarga" maz atšķīrās. Taču kopš 1923. g. tas ieguva jaunu veidolu un bija vairāk veltīts norisēm pašā draudzē, doktrīnu tematus atstājot "Ciānas Sarga" saturam.

Pētot adventistu draudzes vēsturi, nākas secināt, ka dažkārt šī laikraksta publikācijas satur vienīgās vēsturiskās atsauces par to laiku. Laikraksta redakcija no 1919. līdz 1921. g. atradās Rīgā, Pērses ielā 12, tad no 1921. g. līdz 1929. g. Dzirnavu ielā 47/ 49, kur bija izvietojusies arī Latvijas draudžu savienības administrācija, bet kopš 1929. g. – Brīvības ielā 11 (tagad Bazničas iela 12a).

Rīgā laikraksts tika iespiests izdevniecības "Valters un Rapa" tipogrāfijā. "Adventes Vēstnesim" katru gadu rudenī izdeva krāsainu pielikumu, kas bija veltīts evaņģelizācijai un pasaules misijas darbībai. Tie bija tā sauktie "pļaujas izdevumi".

Regulāri līdz 1937. gadam tika publicēti draudžu statistiskie dati, draudžu savienības kongresu norises, kā arī aktivitātes, kas notika misijas skolā Sužos, – izlaidumi, koncerti. Tad, kad 1937. gadā tika slēgti citi adventistu laikraksti, "Adventes Vēstnesis" palika vienīgais atļautais periodiskais izdevums. Tajā Latvijas varas iestādes vairs neatļāva publicēt draudzes statistiku un aicinājumus uz draudzes izaugsmi.

Adventes Wehstnesis.

1. gads. Redz, es nahku drihz! Par. 22, 12. Nr 1.

„Kad juhs wihu to redzēsat, tad sinait, ka tas ir tuwu preekſch durwim." Jesus.

Pirmais "Adventes Vēstnesis" 1916. g.

ADVENTES VĒSTNESIS

10. num.

„...Es jūs gribu atvieglināt."

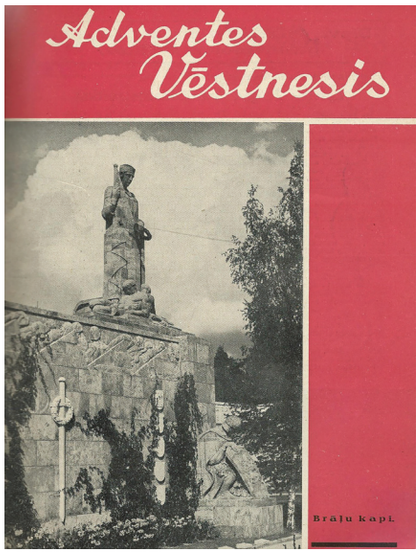

ADVENTES VĒSTNESIS

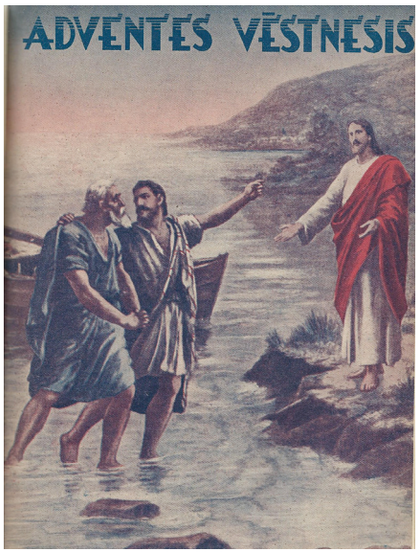
1931. gads „Esat modrigi!" Mat. 25, 13. № 7.

Muhsu atbildība pasaules preekſchā.

Dažādie "Adventes Vēstneša" izdevumi.

Dažādie "Adventes Vēstneša" izdevumi.

Laikraksts tika izdots līdz 1940. g. augustam, kad tā izdošanu pārtrauca padomju varas iestādes.

Laikraksta atbildīgie redaktori ir bijuši: J. Šneiders (1917–1928), J. Birziņš (1929–1936. jūlijs), V. Vilmanis (1936. augusts–septembris), A. Mednis (1936. oktobris–1937. maijs), E. Klotiņš (1937. jūnijs–1939. aprīlis), J. Oltiņš (1939. maijs–novembris), A. Jurkevics (1939. decembris–1940. marts), J. Birziņš (1940. aprīlis–augusts).

1937. gadā Latvijas valsts iestādes pieprasīja Septītās dienas adventistu draudžu pārreģistrāciju, jo, balstoties uz sūdzību, tika veikta valsts revīzija un izmeklēšana Baltijas ūnijas birojā Rīgā, pēc kuras slēdziena paredzēja pat Septītās dienas adventistu konfesijas slēgšanu Latvijas Republikā. Taču pēc kontaktiem ar valsts amatpersonām tika nolemts slēgt tikai Baltijas ūniju un pārreģistrēt vietējās adventistu draudzes, kurās ir vairāk par 50 draudzes locekļiem.

Kopš 1937. gada mainījās "Adventes Vēstneša" ārējais noformējums, kā arī saturs. Laikrakstā dominēja latviešu autori, pārsvarā adventistu mācītāji. Tika publicēti Latvijas prezidentu Kārli Ulmani slavinoši raksti. Pēdējais "Adventes Vēstneša" izdevums iznāca 1940. g. augustā, jau padomju varas apstākļos. Tad šī laikraksta izdošana tika pārtraukta.

"ADVENTES VĒSTĪM" ŠOGAD JAU 31

Starp citu, atjaunotās "Adventes Vēstis" iznāca ar numuru 2, nevis ar numuru 1. Tas uzsvēra pēctecību – ka šis nav jauns laikraksts, bet gan senā "Adventes Vēstneša" tupinājums. Tā laika Latvijas draudžu savienības prezidents Viktors Geide gan minējis, ka pirmais atjaunotais laikraksts bijis 1994. gadā izdotais "Mūsu Laiks" bez datuma norādēm. Tam piedēvēts numurs viens. Lai nu kāda ir bijusi motivācija, atjaunotā laikraksta izdevums ar Nr. 2 liecina par pēctecību.

Tagadējās "Adventes Vēstis" skaitās senā "Adventes Vēstneša" turpinājums vai mantotājs, tomēr tā koncepts nedaudz atšķiras no pirmskara formāta. Kā nekā starp abiem šiem izdevumiem ir 55 gadu periods. Tie atspoguļo atšķirīgus laikmetus un paaudzes.

Mūsdienu laikraksts "Adventes Vēstis" tiek izdots kopš 1995. g. janvāra. Pirmos mēnešus laikrakstu dublēja krievu valodā, taču tad to pārtrauca, jo bija neliels pieprasījums pēc šāda tulkota izdevuma. Redaktore bija Tatjana Tomsone. Kopš 2018. g. laikraksta redaktore ir Anitra Roze.

"Šī ir labās vēsts diena..." (2.Kēn. 7,9)

Mūsu Laiks

Septītās dienas Adventistu Latvijas draudžu Savienības izdevums Nr.1 1989

Mūsu laiks

Mūsu laiks ir dažādu pārmaiņu un iespēju laiks. Katra diena atnes jauno kā sabiedrības, tā draudzes dzīvē. Vēl nesen bija pat grūti iedomāties, ka mūsu valsti atklāti runās par reliģiju kā visparcilvēcisko vērtību. Tāpat tāls likās sapnis, ka tiks izdoti gariga satura laikraksti, ka Septītās dienas adventistu draudze varēs izveidot organizāciju saskaņā ar SDA Vispasaules draudzes darbības kursu. Tomēr šodien tā ir realitāte. Par to liecina šis jaunais biļetens un arī nule notikušais SDA Latvijas

"Mūsu Laiks" 1994. gadā.

ADVENTES VĒSTIS

nr. 2 (2) 1995 gada janvāris.

Lūdzu izlasiet šo informāciju!

TRĪS DIENAS LATVIJAS SEMINĀROS

JELGAVAS DRAUDZES DIEVNAMA JUBILEJA

Atjaunotās "Adventes Vēstis" Nr. 2 1995. gadā.

Dziedāšana kā Dieva dots ārstniecības līdzeklis

Dziedāšana ir ne tikai māksla, to varētu nosaukt arī par veidu, kā rosināt ķermeni, prātu, emocijas un saikni ar Debesīm. "Rosīgums ir mūsu eksistences pamatlikums." (E. Vaita. *Kristus dziedinošā kalpošana*, 237. lpp.) Dziedāšana stiprina imunitāti, uzlabo cilvēka kognitīvās spējas, garastāvokli un plaušu funkcionālās spējas.

Kā tieši un kādā veidā dziedāšana labvēlīgi ietekmē mūsu veselību?

Stiprina imunitāti

Slāpekļa oksīdam deguna dobumā un deguna blakusdobumos piemīt dabiska aizsargājoša iedarbība pret vīrusiem, baktērijām un sēnītēm. Dūdošana jeb vienmērīgas skaņas radīšana ar aizvērtu muti veicina slāpekļa oksīda veidošanos, tā daudzums deguna dobumā var palielināties pat 15–20 reizes salīdzinājumā ar mierīgu izelpu.[1] Pētījumi liecina, ka dziedāšana palielina sekrēcijas imūnglobulīna A (IgA) daudzumu siekalās. IgA ir antiviela, kurai ir svarīga loma organisma gļotādu aizsardzībā, tai skaitā elpceļu gļotādu aizsardzībā.[2]

Uzlabo plaušu funkciju

Ja jums ir augšējo elpceļu infekcija, ieteicams izvairīties no dziedāšanas citu cilvēku klātbūtnē, jo dziedāšana veicina infekcijas izplatīšanas risku. Tomēr kopumā dziedāšana var labvēlīgi ietekmēt plaušu veselību gan veseliem cilvēkiem, gan cilvēkiem ar hroniskām plaušu slimībām (par konkrētu hronisku slimību un dziedāšanu iepriekš noteikti jākonsultējas ar ārstu). Nejaušā kontrolētā pētījumā tika konstatēts, ka dziedāšanas nodarbības uzlaboja skābekļa piesātinājumu asinīs cilvēkiem ar hronisku obstruktīvu plaušu slimību (HOPS).[3]

Uzlabo garastāvokli un kognitīvās spējas

Papildus slāpekļa oksīda līmeņa paaugstināšanai deguna dobumā dziedāšana labvēlīgi ietekmē arī hormonālos un neiroķīmiskos procesus organismā. Tā ietekmē tādu hormonu un neiromediatoru darbību kā oksitocīns un endorfīni, kas saistīti ar labāku pašsajūtu un emocionālo labsajūtu.[4] Oksitocīnu bieži dēvē par "saiknes" jeb "pieķeršanās" hormonu, bet endorfīnus par "laimes" un "sāpju remdēšanas sistēmu".

Vēl kādi pētījumi liecina, ka cilvēkiem, kuri dzied, novecojot var saglabāties labākas kognitīvās spējas. Pētījumos konstatēts, ka gados vecākiem cilvēkiem, kuri dzied, ir labāk attīstītas izpildfunkcijas, labākas kognitīvās spējas, ātrāks informācijas apstrādes ātrums, labāka verbālā komunikācija un labākas mācīšanās spējas.[5] Dziedāšana veicina pozitīvas izmaiņas nervu vadīšanas ceļos smadzenēs, tostarp mielīna jeb nervu šķiedru apvalka stiprināšanos.[6]

Pētījumi atklāj, ka ļoti liela nozīme ir arī mūsu dziedāto dziesmu vārdiem. Pacilājoši vārdi un mūzika, kas mudina mūs būt laipnākiem, dāsnākiem un priecīgākiem, var pozitīvi ietekmēt garastāvokli un noteikt mūsu rīcību. Savukārt vārdi, kas atklāj iekāri, vardarbību un savtīgumu, var būt kaitīgi gan mums pašiem, gan citiem.[7]

Ko par to saka Dieva Vārds?

"Laba lieta ir Tam Kungam pateikties un dziedāt Tavam Vārdam, Tu Visuaugstākais, paust rītos Tavu žēlastību un naktīs Tavu uzticību ar desmitstīgu cītaru un arfu, ar cītaras maigajām skaņām." (Psalmi 92:2–4)

"Teiciet To Kungu! Tiešām, jauki ir slavēt mūsu Dievu, šī slava ir mīlīga, piemērota un skaista." (Psalmi 147:1)

"Gavilējiet Tam Kungam, visa pasaule, līksmojiet, gavilējiet un spēlējiet! Spēlējiet Tam Kungam ar cītaru un pavadiet cītaras skaņas ar daiļskanīgām dziesmām!" (Psalmi 98:4, 5)

"Ap pusnakti Pāvils un Sīla, lūgdami Dievu, dziedāja slavas dziesmas, un ieslodzītie viņos klausījās." (Apustuļu darbi 16:25)

Rakstu sagatavoja Baiba Bērziņa

---

[1] Weitzberg E., Lundberg J. O. *Humming greatly increases nasal nitric oxide*. American Journal of Respiratory and Critical Care Medicine, 166(2):144, 145, 15.07.2002.

[2] Kreutz G. et al. *Effects of choir singing or listening on secretory immunoglobulin A, cortisol, and emotional state.* Journal of Behavioral Medicine, 27(6):623–635, 2004.

[3] Bonilha, A. G., Onofre, F., Vieira, M. L., Prado, M. Y. & Martinez, J. A. *Effects of singing classes on pulmonary function and quality of life of COPD patients.* International Journal of Chronic Obstructive Pulmonary Disease, 4, 1–8, 2009.

[4] Jing Kang, Austin Scholp, Jack J. Jiang, *A Review of the Physiological Effects and Mechanisms of Singing,* Journal of Voice, Volume 32, Issue 4, 2018, Pages 390-395, ISSN 0892-1997.

[5] Tragantzopoulou P, Giannouli V. *A Song for the Mind: A Literature Review on Singing and Cognitive Health in Aging Populations.* Brain Sci. 2025 Feb 21;15(3):227

[6] Perron M., et al., *The frontotemporal organization of the arcuate fasciculus and its relationship with speech perception in young and older amateur singers and non-singers.* Hum. Brain Mapp. 2021;42:3058–3076; Dick A.S., et al. The Language Connectome: New Pathways, New Concepts. Neuroscientist. 2014;20:453–467; Lumaca M., et al. *White matter variability in auditory callosal pathways contributes to variation in the cultural transmission of auditory symbolic systems.* Brain Struct. Funct. 2021;226:1943–1959.

[7] Bortello R. *The harmful side of music: Understanding the effects of rumination on adolescent mental health.* April 12, 2023.

JAUNIEŠU KALPOŠANAS TEOLOĢIJA UN FILOZOFIJA

Jana Imaka,
LDS Jauniešu nodaļas vadītāja

Vēl daudz citu zīmju Jēzus darīja Savu mācekļu priekšā, kas nav aprakstītas šinī grāmatā. Bet šīs ir rakstītas, lai jūs ticētu, ka Jēzus ir Kristus, Dieva Dēls, un lai jūs, pie ticības nākuši, dzīvību iegūtu Viņa Vārdā. (Jāņa 20:30, 31)

Viss, kas rakstīts Bībelē, ir vērsts uz to, lai palīdzētu veidot ticību Jēzum kā Glābējam. Tajā ietvertā informācija pārveido cilvēku, jo šī informācija ir par Jēzu. Teoloģija (no grieķu *Theos* 'Dievs' un *logia* 'mācība jeb izpēte') ir tehnisks apzīmējums brīnišķīgam ceļojumam, kurā atklājam, kas ir Jēzus. Pats Jēzus sacīja, ka Raksti norāda uz Viņu. Viņš ir mūžīgā dzīvība.

Jūs pētījat rakstus, jo jums šķiet, ka tajos jums ir mūžīgā dzīvība, un tie ir, kas dod liecību par Mani! (Jāņa 5:39)

Protams, teoloģijā pastāv dažādas disciplīnas un izpētes jomas – vēsturiskā, sistemātiskā, praktiskā un citas –, tomēr tās visas griežas ap vienu galveno jautājumu: iepazīt Jēzu.

Elena Vaita grāmatas *Laikmetu ilgas* sākuma nodaļā raksta, ka Dievs ir ar mums caur Jēzu. Pētot Rakstus un personīgi veidojot attiecības ar Dievu, viņa sastapās ar Jēzu. E. Vaita to izsaka šādi:

"Pret Kristu izturējās tā, kā bijām pelnījuši mēs, lai pret mums savukārt varētu izturēties tā, kā ir pelnījis Viņš. Viņš saņēma sodu par mūsu grēkiem, kuru nebija pelnījis, lai mēs saņemtu Viņa taisnību, kuru neesam pelnījuši. Jēzus izcieta mūsu nāvi, lai mēs saņemtu Viņa dzīvību. "Ar Viņa brūcēm mēs esam dziedināti."" (25. lpp.)

Tomēr Dieva tēls, ko redzam caur Jēzu, nav tik skaists, kādam tam vajadzētu būt. Cilvēce ir to aptumšojusi. Tādēļ mums jāuzdod pašiem sev grūts jautājums: vai mūsu pieaugušo jauniešu kalpošana palīdz novērst šo sagrozīto priekšstatu? Vai tā patiešām vada jauniešu prātu un sirdi pie Jēzus?

Mūsu teoloģija aicina patiesi iepazīt Jēzu. Jēzus pats paziņo, ka viss koncentrējas ap Viņu.

Jēzus atbildēja: "Es esmu ceļš, patiesība un dzīvība. Neviens nenāk pie Tēva, kā vien caur Mani." (Jāņa 14:6)

Beilijs Gilespijs un Timotijs Gilespijs savā grāmatā *Hey! Love Them and They Will Come* (*Hei! Mīliet viņus, un viņi nāks*), grāmatā, ko būtu vērts izlasīt ikvienam vecāko jauniešu vadītājam, komentē minēto pantu šādi: "Jēzus, kuram mēs esam aicināti ticēt, patiesībā pārsniedz veidu, kādā mēs par Viņu runājam. Ja Viņš ir ceļš, PATIESĪBA un dzīvība, tad mums ir jāpavada laiks, paliekot Viņā, nevis vienkārši runājot par Viņu. Iespējams, lielāko daļu sava laika esam veltījuši tam, lai pārliecinātos, ka mums ir pareizie uzskati, bet ne tam, lai ticētu pareizā veidā. Tas ir ļoti būtiski. Atzīt Jēzu par visu un esošu visā ir kas cits nekā vienkārši runāt par Viņu. Tā ir dziļa palikšana, mājošana un dzīvošana Viņā un kopā ar Viņu. Viņš ir VIENĪGAIS, kas mūs saista, vienīgais, kas mūs vieno, un vienīgais, kas pārsniedz paaudžu un kultūru robežas un jebkuras citas robežas, kuras mēs varētu likt Viņam ceļā (..) Elena Vaita (..) uzsver Jēzus centrālo nozīmi. "Ir viena liela centrāla patiesība, kas Rakstu izpētē vienmēr jāpatur prātā – Kristus, un tas pats krustā sists. Ikviena cita patiesība iegūst savu spēku un ietekmi tikai tiktāl, ciktāl tā ir saistīta ar šo tēmu." (Manuscript 31, 1890)" (170. lpp.)

Kristocentriska pieaugušo jauniešu kalpošana atšķiras no kalpošanas, kuru virza psiholoģija vai socioloģija. Protams, šīs jomas ir ļoti svarīgas, lai izprastu jauniešu kalpošanu un to īstenotu labāk, taču tās nav iemesls, kādēļ mēs kalpojam; tās nav mūsu aicinājums.

Kenda Krīsija Dīna grāmatā *Starting Right: Thinking Theologically About Youth Ministry* (*Sākt pareizi: domājot teoloģiski par jauniešu kalpošanu*) raksta: "Visi kristieši ir aicināti būt praktiski teologi – mācekļi, kuru paklausība Dievam draudzē un pasaulē īsteno mūsu patiesības apgalvojumus praksē. Teoloģija, kas paliek neizmantota un nepamanīta, nespēj mainīt dzīvi vai kalpošanu. Praktiskā teoloģija pieņem, ka mēs dzīvojam saskaņā ar savu pārliecību par to, kas ir Dievs un kā Dievs darbojas pasaulē, un ka visuzticamāk savu teoloģiju īstenojam tad, kad darām to apzināti." (32. lpp.)

SĀC AR "KĀPĒC"

Mums apzināti jādomā par jauniešu kalpošanu. Saimons Sineks grāmatā *Start with Why* (*Sāc ar "kāpēc"*) aplūko to, ko viņš sauc par "zelta apli". Tie ir trīs koncentriski apļi, kuru centrā atrodas "kāpēc", otrajā aplī – "kā", bet ārējā aplī – "ko". Viņš norāda, ka uzņēmumi, kuri

veiksmīgi ievēro inovāciju izplatības likumsakarības un spēj sasniegt gan agrīnos, gan vēlos lietotājus, vispirms atbild uz jautājumu "kāpēc". Savukārt tiem, kas koncentrējas galvenokārt uz to, "ko" ražo, parasti ir vājāka pozīcija tirgū. Ja Sineka teoriju attiecinām uz Rakstiem un aplūkojam to kopā ar tādu fundamentālu tekstu kā Jāņa 3:16, iegūstam šādu skatījumu:

Kāpēc? *Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis…*

Kā? *… ka Viņš devis Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic…*

Ko? *… nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību.*

Kas ir mūsu "kāpēc" – vecāko jauniešu kalpošanas galīgais mērķis? Kāda teoloģija nosaka mūsu filozofiju un līdz ar to arī mūsu praksi?

TRĪS PERSPEKTĪVAS

Pirms vairākiem gadiem Džims Kress, kurš toreiz bija Ģenerālkonferences Mācītāju kalpošanas nodaļas vadītājs, apmeklēja draudzi, kurā es kalpoju par mācītāju, un sniedza vēstījumu, kas man palīdzēja skaidrāk formulēt savu personīgo pieeju vecāko jauniešu kalpošanai. Viņa dziļā Lūkas evaņģēlija 15. nodaļas izpratne man deva ietvaru un skaidrību, kas palīdzēja veidot manu kalpošanas praksi. Tā balstījās uz trim Jēzus līdzībām: par pazudušo grasi, pazudušo avi un pazudušo dēlu. Šīs trīs līdzības simbolizē trīs plašas cilvēku grupas, kas attālinās no draudzes "pa aizmugures durvīm".

Pazudušais grasis

Stāsts par sievieti, kura pazaudēja savu grasi, simbolizē tos, kuri paliek draudzē, taču ir zaudējuši saikni ar draudzi. Viņi apmeklē draudzi katru nedēļu, bet neapzinās, ka savā dzīvē būtu dzirdējuši Jēzus balsi. No malas šķiet, ka viņi ir iesaistīti, tomēr patiesībā viņi ir pazuduši pašā draudzē. Viņu reliģija ir formāla, sirds tajā nepiedalās. Viņi ir pieņēmuši institucionālās paražas, taču tajās nav kustības un degsmes. Apātijas līmenis ir augsts, un arī ikdienas rutīna ir kļuvusi vienmuļa. Viņiem ir garlaicīgi, un viņi ir atsvešinājušies. Mums kā vadītājiem nereti ir viegli aizmirst, ka arī viņiem tikpat ļoti ir nepieciešams atbalsts un rūpes.

Pazudusī avs

Stāsts par pazudušo avi simbolizē tos, kuri vienkārši pamazām aizklīst. Viņi izlaiž pāris sabatskolas nodarbības, neapmeklē kādu jauniešu programmu un uzņemas citus pienākumus, kas viņus attālina no brīžiem, kuros varētu piedzīvot saikni ar draudzi. Viņi zina, ka Jēzus pastāv, bet kādu dienu vienkārši pārstāj klausīties Viņa balsī un aizklīst – gluži kā avs.

Pazudušais dēls

Stāsts par pazudušo dēlu simbolizē tos, kuri apzināti izvēlas aiziet. Viņi ir izvērtējuši savas iespējas un nolēmuši pamest draudzi, jo piedzīvojuši to kā vietu, kur sastapušies ar izaicinājumu vai noraidījumu.

Tie, kuri paliek, tie, kuri aizklīst, un tie, kuri aiziet apzināti, kaut kādā veidā ir zaudējuši saikni ar Jēzu. Un, godīgi sakot, šīs pazīmes nav raksturīgas tikai tūkstošgades paaudzei vien, tās var attiecināt uz visu paaudžu cilvēkiem.

PRAKTISKI RISINĀJUMI

Atgriežoties pie Lūkas evaņģēlija 15. nodaļas, redzam, ka tā piedāvā arī ļoti praktiskus risinājumus darbam ar šīm trim plašajām grupām.

Piemēram, gans nekad nebūtu pamanījis, ka viena no viņa avīm ir pazudusi, ja viņš tās nebūtu skaitījis. Vecāko jauniešu kalpošanā mums vajadzētu būt precīzai informācijai par visiem mūsu cilvēkiem. Mums kā kopienai ir jāzina, ja kāda cilvēka nav, un nekavējoties jānoskaidro, kādēļ viņš nav ieradies.

Sieviete, kura pazaudēja monētu, nenogurstoši strādāja, lai to atrastu. Cik daudz darba mēs kā vadītāji esam gatavi ieguldīt? Cik vērtīgi mums ir mūsu jaunieši?

Arī līdzība par pazudušo dēlu mudina uzdot būtiskus jautājumus: Ko mums vajadzētu darīt tā "brāļa" labā, kurš paliek? Kā mēs svinam jauniešu atgriešanos? Vai mēs viņus nekavējoties pieņemam, tāpat kā tēvs pieņēma savu dēlu?

Īpaši zīmīgi ir tas, ka visi trīs šīs Rakstu vietas piemēri koncentrējas uz "vienu": vienu cilvēku, kurš gandrīz ir kristietis, un uz Vienīgo – Jēzu Kristu. Jēzus raksturs atspoguļo Dievu. Visa Lielā cīņa ir saistīta ar Dieva taisnīguma atklāšanu un Viņa paaugstināšanu, tā vēsta par Dievu, kurš tic izvēles brīvībai.

Ģenerālkonferences Jauniešu kalpošanas nodaļa no jauna pārskata jauniešu kalpošanas redzējumu. Koncentrējoties uz *atmodu* un *reformāciju*, tās filozofija ir izteikta misijas formulējumā:

vest jauniešus glābjošās attiecībās ar Jēzu Kristu un palīdzēt viņiem pieņemt Jēzus aicinājumu uz māceklību. Tas ir visu jauniešu kalpošanas vadītāju "kāpēc". Protams, tas ir arī jaunāko jauniešu kalpošanas "kāpēc". Jēzus ir centrā visam, ko mēs darām. No šī centra uz āru veidojas vecāko jauniešu kalpošanas "kā", kas savukārt nosaka "ko" mūsu vietējās draudzēs. Jauniešu kalpošana ir saistīta ar vietējo draudzi un tās kontekstu, ar mūsu katra spēju radīt vidi, kas parāda, kādai vajadzētu būt draudzei. Tā augstu vērtē starppaaudžu pieeju draudzei un dzīvei. Mēs neesam draudzē, lai veidotu atsevišķas valstības, jo mēs visi dzīvojam vienā – Dieva valstībā. Mūsu kalpošanai jābūt vērstai uz cilvēku apvienošanu, mums vajadzētu sadarboties, nevis sargāt savu teritoriju, tieši to lasām aprakstā par pirmajiem Jēzus sekotājiem:

(..) *un tie pastāvēja apustuļu mācībā un sadraudzībā, maizes laušanā un lūgšanās.* (..) *un apustuļi darīja daudz brīnumu un zīmju. Bet visi ticīgie turējās kopā, un viss tiem bija kopīgs; viņi pārdeva savus īpašumus un rocību un izdalīja visiem, kā kuram vajadzēja. Viņi mēdza ik dienas vienprātīgi sanākt Templī, pa mājām tie lauza maizi un baudīja barību ar gavilēm un vientiesīgu sirdi, slavēdami Dievu, un viņi bija ieredzēti visā tautā. Bet Tas Kungs ik dienas pievienoja viņiem tos, kas tika izglābti.* (Apustuļu darbi 2:42–47)

Keils Aidelmans savā nozīmīgajā vēstījumā *Not a Fan* (*Neesmu fans*) norāda, ka draudze šādā veidā varēja sākties tikai tādēļ, ka agrīnie kristieši patiešām bija simtprocentīgi Jēzus sekotāji, nevis vienkārši Viņa "fani". Ikviens saņēma spēku no Jēzus. Tas bija redzams vietējās kopienas dzīvīgumā. Šie kristieši spēja ik dienas uzņemties savu krustu nevis savā spēkā, bet aiz mīlestības uz Jēzu.

Viņi saprata un iemiesoja vēsti, ko Jēzus bija nācis pasludināt un kas labi izteikta šajā Rakstu vietā:

Pēc tam, kad Jānis bija nodots, Jēzus nāca uz Galileju un sludināja Dieva evaņģēliju, sacīdams: "Laiks ir piepildīts, un Dieva valstība ir tuvu atnākusi! Atgriezieties no grēkiem un ticiet uz evaņģēliju." (Marka 1:14, 15)

Agrīnajiem kristiešiem evaņģēlijs bija dzīvs un patiess. Kopš bērnības šie vīri bija sapņojuši, ka reiz izaugs un sekos kādam rabīnam, cerot, ka viņš tos aizvedīs pie Mesijas. Un nu viņu priekšā stāvēja cilvēks, kurš nebija parasts rabīns, kā to grāmatā *Simply Jesus* (*Vienkārši Jēzus*) skaidro N. T. Raits. Jēzus nedarīja to, ko cilvēki sagaidīja no Mesijas, un Viņš nemācīja kā parasts rabīns. Viņš nerīkojās kā priesteris vai pat kā pravietis. Viņš pārsniedza visas šīs kategorijas, vienkārši būdams Jēzus, un uz Viņa aicinājumu sekot tika atbildēts nekavējoties.

Un Jēzus tiem sacīja: "Nāciet Man pakaļ, Es jūs darīšu par cilvēku zvejniekiem." Un tūdaļ tie, savus tīklus atstājuši, Viņam sekoja. (Marka 1:17, 18)

Leonards Svīts un Frenks Viola grāmatā *Jesus Manifesto* (*Jēzus manifests*) raksta, ka Jēzus galvenais jautājums ir domāts ikvienai paaudzei un katrai paaudzei uz to jāatbild pašai: **"Bet ko tad jūs par Mani sakāt, kas Es esmu?"**

Kad mēs piedzīvojam Jēzu, mēs sākam Viņam sekot. Mēs esam aicināti dalīties evaņģēlijā, sekojot Jēzum. Pirms sākam vadīt citus, mums pašiem ir jāseko Jēzum. Vecāko jauniešu kalpošanai ir tā pati misija:

"Tāpēc ejiet un dariet par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis. Un redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam." (Mateja 28:19, 20)

Šis uzdevums mums šodien sniedz skaidru darbības virzienu, gluži tāpat kā tad, kad Pāvils par to rakstīja filipiešiem:

Savā starpā turiet tādu pat prātu, kāds ir arī Kristū Jēzū, kas, Dieva veidā būdams, neturēja par laupījumu līdzināties Dievam, bet Sevi iztukšoja, pieņemdams kalpa veidu, tapdams cilvēkiem līdzīgs; un, cilvēka kārtā būdams, Viņš pazemojās, kļūdams paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei! Tāpēc arī Dievs Viņu ļoti paaugstinājis un dāvinājis Viņam Vārdu pāri visiem vārdiem, lai Jēzus Vārdā locītos visi ceļi debesīs un zemes virsū, un pazemē un visas mēles apliecinātu, ka Jēzus Kristus ir Kungs Dievam Tēvam par godu. (Filipiešiem 2:5–11)

"Seko Jēzum" – tā ir vecāko jauniešu kalpošanas teoloģija un filozofija. Tās pamats ir Jēzus kā visa spēka avots un spēcīgs aicinājums uz māceklību, kas tiek izdzīvota Dieva valstībā. Veids, kā tas tiek īstenots un kā tas izskatās praksē, zināmā mērā atšķirsies atkarībā no konteksta. Tomēr rezultāts visur būs viens un tas pats: **"Ikviena mēle apliecinās, ka Jēzus Kristus ir Kungs."**

"Bet jūs dabūsit spēku, kad Svētais Gars būs nācis pār jums, un būsit Mani liecinieki kā Jeruzalemē, tā visā Jūdejā un Samarijā, un līdz pašam pasaules galam." (Apustuļu darbi 1:8)

Avots: *General Conference of Seventh-day Adventists, Youth Ministries Department.*

The Senior Youth Ministry Handbook.

Silver Spring, MD: General Conference of Seventh-day Adventists, 2013

(*Nobeigums rakstam no 17. lpp.*)

Turpināsim meklēt, lai mēs pavisam droši zinātu, ka Rīta Zvaigzne nav tikai kāda skaista un apcerīga parādība rīta agrumā, bet praktisks spēks un reāla vadība ikdienas gaitās! Lasīsim **Atklāsmes grāmatas 22:16**: "Es, Jēzus, esmu sūtījis Savu eņģeli, lai jums šo liecību dotu draudzēs. Es esmu Dāvida sakne un dzimums, spožā Rīta Zvaigzne." Pēc šiem vārdiem beidzot pagaist visi jautājumi par to, kurš ir mūsu spožā Rīta Zvaigzne. Tas ir Jēzus, apsolītais Mesija. Bet kā Viņa spožā klātbūtne praktiski darbojas katra cilvēka dzīvē?

Turpat Atklāsmes grāmatā lasām: "Un Es došu viņam rīta zvaigzni." **(2:28)** Šajā pantā, atšķirībā no iepriekšējā, rīta zvaigzne ir ar mazo burtu. Lai saprastu, kas ar to domāts, paskatīsimies iepriekšējos pantus. 18. pantā lasām, ka tā ir vēsts Tiatīras draudzei, Tiatīras draudzes ticīgajiem. Kas tad ir šeit minētā rīta zvaigzne un kāpēc Jēzus to apsola tieši šai draudzei? Paskaidrojumu atradu 2019. gada 1. ceturkšņa Bībeles izpētes materiāla 14. janvāra tēmā. Lūk, fragments no šī materiāla: "Draudze Tiatīrā simbolizē kristietības stāvokli no 538. līdz 1565. gadam. Šajā laikā Dieva ļaudīm briesmas nenāca no draudzes ārpuses, bet no iekšienes. Tradīcijas aizstāja Bībeli, cilvēku iecelti priesteri un svētās relikvijas aizstāja Kristus priesterību, un darbi tika uzskatīti par glābšanas līdzekļiem. (..) Jēzus (..) uzslavē draudzi Tiatīrā par tās uzticību un mīlestību, darbiem un kalpošanu, norādot uz reformāciju un pirmajiem soļiem atpakaļ pie Bībeles."

Jēzus priecājās, ka draudze bija uzvarējusi postošo dievkalpošanas formu, un to varēja izmainīt tikai vienā veidā – ar dzīvo Dieva Vārdu, Bībeli. Tā bija rīta zvaigzne, kas bija vajadzīga Tiatīras draudzei, un tā ir zvaigzne, kas tikpat nepieciešama ir šodien mums.

Mēs lasām Dieva brīdinājumu un aicinājumu caur pravieti Amosu, caur mocekli Stefanu un novērojam to vēstures gaitā, proti: neuzlūkot svešas zvaigznes, nesekot svešām zvaigznēm un neveidot tās pašiem. Pat ja uz brīdi tās uzmirdz apbrīnojamā spožumā, tās visas agri vai vēlu izgaist nebūtībā.

Nobeigumā jautājums, ko mēs katrs šodien varētu pārdomāt: vai es zinu, kas ir mana zvaigzne, kas mani vada, apgaismo un kurai es sekoju? Vai tas ir debesu ķermenis, vai tā ir lieta – reāla vai iedomāta, vai tas ir uzskats, vai tie ir ieradumi, vai tās ir tradīcijas, vai tā ir sabiedrība, vai tas ir kāds cilvēks, vai tie esam mēs paši, vai tas ir Jēzus?

Liksim savu cerību tikai uz vienīgo, dzīvo un mūžīgo Kungu un Pestītāju un sekosim tikai šai spožajai Rīta Zvaigznei!

Sandra Piene no Tukuma draudzes

Jauniešu spēks: PIEREDZE. IDEJAS. RĪCĪBA.

Anna Šļakota, nodibinājuma "ADRA Latvija" valdes locekle:

Eiropas sabiedrībā un draudzes vidē nereti valda stereotips, ka kalpošana, labdarība un humānā palīdzība ir vecākās paaudzes, senioru vai to cilvēku lieta, kuri jau ir pilnībā īstenojuši sevi dzīvē, izaudzinājuši bērnus un sasnieguši finansiālu stabilitāti. Daudzi uzskata, ka sociālajai palīdzībai ir nepieciešama vai nu liela nauda, vai arī liels daudzums brīvā laika pensijas vecumā. Aptaujas mūsu draudzēs pēdējo divu gadu laikā rāda, ka jaunieši bieži vien šīm tēmām paiet garām, domājot: "Man nav pastāvīgu ienākumu un naudas ziedojumiem, tātad tas pagaidām nav par mani." Taču projekts "Jauniešu spēks: Pieredze. Idejas. Rīcība." ir radīts tieši tāpēc, lai salauztu šo mītu. Projekta nosaukums atspoguļo tā būtību un pilno struktūru: sniegt jauniešiem, sākot no 13 gadu vecuma, izpratni, ka aktīva līdzcietība netiek mērīta ar maciņu un kalpošana nav tikai pieaugušo privilēģija.

Programmas pamatā ir unikālā pieredze, kas tika gūta trijās valstīs, kuras atradās pilnīgi atšķirīgos apstākļos Ukrainas kara izraisītās krīzes laikā. Šīs valstis ir:

Ukraina – krīzes epicentrs, kur aktīva karadarbība un humānā katastrofa notiek tieši šobrīd. Tā ir ekspertu un brīvprātīgo darba pieredze pašā priekšējā līnijā.

Moldova – valsts, kurā nav kara, taču ģeogrāfiskā tuvuma un nelielā izmēra dēļ (teritoriāli tā ir divreiz mazāka par Latviju) tā uzņēma milzīgu triecienu. Kopš kara sākuma Moldovu no ziemeļiem līdz dienvidiem šķērsoja simtiem tūkstošu bēgļu (pēc humāno organizāciju datiem robežu šķērsoja vairāk nekā 1,5 miljoni cilvēku, un vairāk nekā 100 tūkstoši valstī uzturas joprojām). Tas ir unikāls piemērs tam, kā maza valsts mobilizēja visus resursus kritiskas slodzes brīdī.

Latvija neatrodas pie pašas robežas, bet ir nosacīti netālu no smagās krīzes. Kara pie mums nav, taču mēs esam tuvu, un mūsu priekšā ir jautājums: ko mēs varam darīt šeit un tagad mūsu sabiedrības labā?

Apvienojot ADRA praktisko pieredzi no šīm trim valstīm ar "Ceļa meklētāju" kustību un programmas "Connect for Global Change"/ LAPAS grantu atbalstu, mēs radījām platformu, kas nerada finansiālu slogu draudzei, bet sniedz jauniešiem konkrētus rīcības instrumentus.

Projekta struktūra pilnībā atkārto tā nosaukumu.

Pieredze: pārņemt reālu pieredzi no organizācijām, kas darbojas dažādās humānās krīzes situācijās.

Idejas: nodarbību laikā "Ceļa meklētāju" nometnē pusaudži un jaunieši veica savu pilsētu iedzīvotāju aptaujas, noskaidroja reālās sociālās vajadzības un paši ģenerēja idejas palīdzības sniegšanai.

Rīcība: konkrēta rīcības plāna izstrāde, ko viņi var īstenot pašu spēkiem.

Jaunieši ir atvērti, no sirds priecājas par iespēju iesaistīties un ir gatavi rīkoties. Kā "ADRA Latvija" vadītāja es ticu, ka mums ir svarīgi nebaidīties uzticēties jauniešiem un iesaistīt viņus reālos darbos. Mans sapnis ir, lai šis projekts palīdzētu dalībniekiem vienaudžu vidū izplatīt atvērtu domāšanu: palīdzība tuvākajam un cīņa pret nabadzību nav "kāda cita" pienākums, bet gan mūsu katra personīgā atbildība, kas ir pieejama ikvienam neatkarīgi no vecuma vai ienākumiem. Lai mūsu ticība izpaužas konkrētā rīcībā!

***

Ineta Možeiko, "ADRA Latvija" sabiedrisko attiecību speciāliste:

Maija beigās kopā ar "ADRA Latvija" vadītāju Annu Šļakotu devāmies pieredzes apmaiņas vizītē uz Moldovu, Kišiņevu, lai tiktos ar "ADRA Moldova" komandu. Šī vizīte

bija ārkārtīgi vērtīga, jo mēs guvām dziļāku ieskatu viņu īstenotajos projektos, piesaistītā finansējuma un sponsoru piesaistes modelī, kā arī palīdzības organizēšanā. Apmeklējām arī Bērnu īslaicīgās uzturēšanās centru "Curcubeul Speranței" ("Cerības varavīksne"), kur klātienē redzējām, cik būtisks atbalsts tiek sniegts bērniem, kas atrodas riska grupā. Tāpat aizvadījām iedvesmojošu un radošu tikšanos ar vietējiem jauniešiem. Pateicoties studentu asociācijas "AMiCUS Chișinău" atbalstam, izdevās sapulcināt vairāk nekā 30 jauniešu. Kopā pārrunājām nabadzības izaicinājumus gan Latvijā, gan Moldovā, lauzām stereotipus par bagātību un nabadzību un nonācām pie svarīgas atziņas – cik daudz mēs katrs kā jaunietis varam darīt labdarības un līdzcilvēku atbalsta labā.

Sadarbība turpinājās jūlijā, kad uz Latvijas Ceļa meklētāju nometni ieradās "ADRA Moldova" direktors Andrejs Girleanu (*Andrei Gîrleanu*) ar sievu un kolēģi Lidiju un bērniem, kā arī pārstāvji no "ADRA Ukraine" – foto un video reportieris Dmitro Bilijs (*Dmytro Bilyi*) un līdzekļu piesaistes (*fundraising*) speciālists Dmitro Kiričenko (*Dmytro Kyrychenko*). Plecu pie pleca mēs kalpojām pusaudžiem, centāmies rosināt viņu interesi par palīdzēšanu citiem un palīdzējām pamanīt aktuālās sociālās problēmas mūsu pašu kopienās un pilsētās Latvijā, meklējot praktiskus risinājumus, kā tās mazināt. Jaunajai paaudzei tā bija unikāla iespēja iepazīt ADRA kalpošanas mērogu gan Latvijas, gan starptautiskā līmenī.

Esam no sirds pateicīgi katram pārstāvim no "ADRA Ukraine" un "ADRA Moldova" par viņu iesaisti, patieso atdevi savam darbam un gatavību dalīties pieredzē ar mūsu pusaudžiem! Īpašs paldies Ceļa meklētāju vadītājai Judītei Plendišķei par nodrošināto platformu un sadarbību, kā arī ikvienam jaunietim, kurš ar patiesu ieinteresētību un atvērtu sirdi piedalījās visās mūsu iniciatīvās!

***

Andrejs Girleanu (Andrei Gîrleanu), ADRA Moldova direktors un Lidija Girleanu (Lidia Gîrleanu), ADRA Moldova darbiniece:

Pieredzes apmaiņa starp "ADRA Moldova" un "ADRA Latvija" sniedza iespēju dalīties idejās, mācīties vienam no otra un izveidot draudzīgas saites. Šīs sadarbības pirmais posms bija "ADRA Latvija" komandas vizīte Moldovas Republikā. Viesi organizēja interaktīvus pasākumus draudzes jauniešiem, iepazīstinot viņus ar savas valsts kultūru un tradīcijām. Pateicoties prezentācijām un viktorīnām, dalībnieki uzzināja daudz interesanta par Latviju, tostarp par tās tradicionālo virtuvi.

Par īpašu vizītes momentu kļuva tikšanās ar īslaicīgās uzturēšanās centra "Curcubeul Speranței" ("Cerības varavīksne") audzēkņiem. Šo projektu ADRA finansiāli atbalsta jau vairāk nekā 26 gadus. Šeit Latvijas komanda iepazinās ar riska grupas bērniem un uzzināja vairāk par viņu stāstiem un vajadzībām. Tikšanās uzsvēra, cik svarīga šiem bērniem ir droša vide, rūpes un nepārtraukts atbalsts.

Savukārt "ADRA Moldova" komanda apciemoja Latviju, kur piedalījās Ceļa meklētāju nometnē. Nometnes ietvaros mēs prezentējām jauniešiem savus projektus un pastāstījām par darbu, atbalstot mazaizsargātās iedzīvotāju grupas. Mums bija iespēja iepazīties ar cilvēkiem, kuri ir iesaistīti dažādos kalpošanas veidos, un uzzināt viņu pieredzi. Piedalīšanās nodarbībās un pārgājienos deva mums iespēju mācīties, sadarboties un saliedēties. Kopā pavadītais laiks veicināja draudzīgu attiecību veidošanos par spīti valodas un kultūras barjerām.

Šī pieredzes apmaiņa bija produktīva un skaistu momentu piepildīta, dāvājot mums iedvesmu nākotnes darbībai. Mēs atgriezāmies ar jaunām idejām, siltām atmiņām un vēlmi turpināt sadarbību. Šī pieredze mums atgādināja, ka kalpošana sākas ar gatavību atvērt sirdi cilvēkiem un atsaukties viņu vajadzībām. Pateicamies "ADRA Latvija" komandai par viesmīlību, draudzību un vēlmi dalīties kopīgajā misijā: nest cerību caur darbiem!

Dmitro Bilijs (Dmytro Bilyi), ADRA Ukraine foto un video reportieris:

Nesen man bija iespēja apmeklēt Latviju, kur tiku uzaicināts uz kristīgo nometni kā labdarības organizācijas ADRA fotogrāfs. Tā bija lieliska iespēja dalīties savā pieredzē, pastāstīt par mūsu komandu un tās kalpošanu cilvēkiem Ukrainā. Es stāstīju par to, kā ADRA palīdz mierīgajiem iedzīvotājiem, kuri dzīvo piefrontes rajonos un katru dienu saskaras ar vissteidzamākajām vajadzībām pēc pārtikas, zālēm un dzeramā ūdens.

Man tā bija vērtīga komunikācijas, stāstu apmaiņas pieredze un liecība par to, cik svarīgi ir nepalikt vienaldzīgiem pret citu sāpēm. Es no sirds esmu pateicīgs par iespēju būt šajā nometnē un sajust uzņemšanas siltumu. Īpaši vērtīgi ir redzēt, ka Latvijā neaizmirst par Ukrainu un turpina atbalstīt mūsu tautu. Cilvēku skatienos es redzēju patiesas rūpes par mūsu valsti, līdzjūtību un vēlmi

palīdzēt. Tas atgādina, ka mēs neesam vieni pat visgrūtākajos laikos.

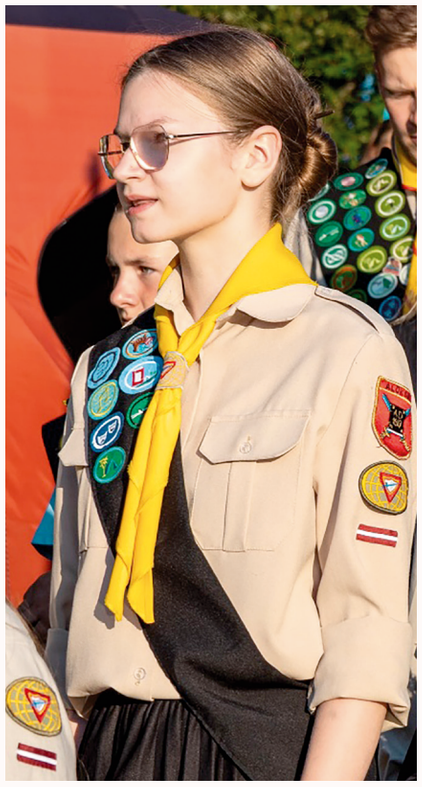
Lai kur mēs atrastos, mūs vieno kopīgas vērtības, ticība un mīlestība pret tuvāko. Paldies nometnes organizatoriem par viesmīlību, atvērtajām sirdīm un iespēju būt daļai no šīs tikšanās! Lai Dievs svētī ikvienu, kurš atbalsta Ukrainu ar lūgšanām, labiem darbiem un konkrētu palīdzību! Kopā mēs varam nest gaismu un cerību tur, kur tā ir visvairāk nepieciešama.

***

Anna Drobiļenko, Ceļa meklētāja:

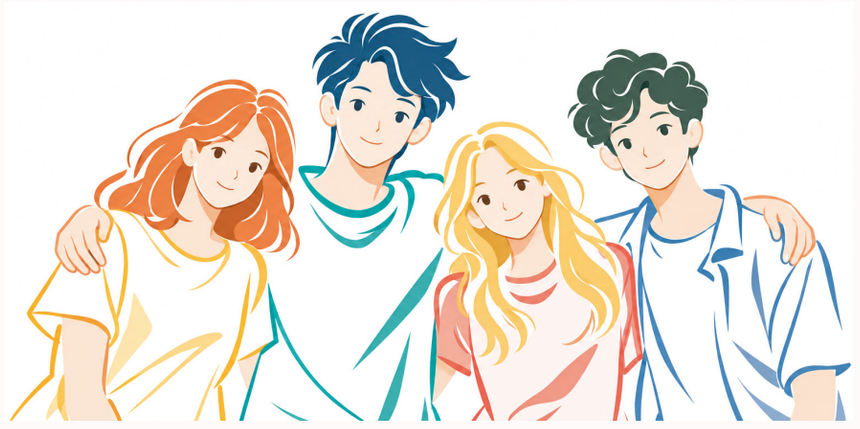
Nodarbībās visvairāk patika un ieinteresēja iespēja uzzināt īstu pieredzi no citām valstīm – dzirdēt to nevis tikai rakstītu uz papīra, bet no reāliem cilvēkiem. Galvenā atziņa, ko paņēmu līdzi: katrs, pat vismazākais darbs ir svarīgs, un, spēkus apvienojot, var paveikt kaut ko patiešām lielu. Sapratu arī to, ka ADRA nav vienkārši kārtējā organizācija, tā reāli palīdz tūkstošiem un miljoniem cilvēku.

Jau pašas nometnes ietvaros man radās idejas, un es izveidoju projektu par parku sakopšanu. Citiem jauniešiem gribu teikt: palīdzēšana citiem un labdarība var likties neiespējama, kad esi jauns, taču tā domā daudzi. Kamēr mēs vienkārši sēdēsim un domāsim, ka palīdzēs kāds cits – pieaugušie vai citi jaunieši –, nekas tā arī nemainīsies. Tāpēc vajag rīkoties tagad, negaidot "īsto laiku"!

ADRA telts Ceļa meklētāju nometnē

Gūtenberga slepenais projekts

(Turpinājums. Sākums AV septembra numurā)

Sapnis kļūst par misiju

Pēc Eltvilles klostera bibliotēkā pavadītajiem gadiem Johans juta, ka viņa dzīvē pienācis svarīgs pagrieziena punkts. Johans saprata, ka viņam jāturpina mācīties un jāiegūst zināšanas, kas kādu dienu palīdzēs īstenot viņa sapni – padarīt Bībeli pieejamu ikvienam cilvēkam.

1417. gadā viņš paziņoja vecākiem, ka vēlas doties studēt uz Erfurtes Universitāti. Šis lēmums vecākus pārsteidza, jo vien pirms dažiem gadiem Johans bija gribējis skolu pamest pavisam. Taču nu viņš bija mainījies. Viņš bija atradis mērķi, kas deva viņa dzīvei jaunu virzienu. Vecāki redzēja dēla nopietnos nolūkus un atbalstīja viņa izvēli.

Studijas universitātē nebija vieglas. Gandrīz viss notika latīņu valodā, kuru izmantoja zinātnieki un garīdznieki visā Eiropā. Studentiem bija jāapgūst filozofija, loģika, matemātika, valodas un daudzas citas mācības. Johans mācījās ļoti centīgi. Viņš saprata, ka visas šīs jaunās zināšanas reiz var palīdzēt viņam īstenot sapni, kas bija ierakstīts viņa sirdī.

Tomēr dzīvē viss nenotiek pēc cilvēku prāta un plāniem. 1419. gadā pienāca skumja diena. Kādā pēcpusdienā Johanu izsauca uz universitātes vadības kabinetu un paziņoja bēdīgu vēsti – bija nomiris viņa tēvs. Pasaule pēkšņi šķita kļuvusi klusāka. Tieši tēvs bija tas, kurš Johanam bērnībā mācīja strādāt ar metāliem, liet formas, kalt monētas un precīzi apstrādāt dažādus materiālus. Tobrīd Johans vēl nenojauta, cik svarīgas reiz kļūs šīs prasmes.

Universitātes vadība deva Johanam iespēju nekavējoties atgriezties mājās, taču pēc ilgām pārdomām viņš pieņēma sarežģītu lēmumu – palikt un pabeigt studijas. Viņš juta, ka tieši to tēvs būtu vēlējies.

Pēc gada Johans ieguva savu pirmo akadēmisko grādu. Tas nozīmēja, ka viņš bija sekmīgi apguvis studiju pamatus. Taču ar to vēl nepietika, lai kļūtu par ārstu, skolotāju vai garīdznieku. Lai sasniegtu augstāku stāvokli sabiedrībā, studijas bija jāturpina vēl daudzus gadus.

Kad Johans atgriezās mājās, viņa māte cerēja, ka dēls turpinās izglītoties un iegūs vēl augstāku akadēmisko grādu. Taču Johana domas jau sen bija aizceļojušas citā virzienā. Viņš arvien skaidrāk juta, ka jāķeras pie darba nekavējoties. Viņa galvā bija dzimis sapnis, kas ar katru dienu kļuva arvien spēcīgāks. Johans bija sapratis, ka lielākā problēma nav tā, ka grāmatas ir dārgas. Vēl daudz svarīgāk bija tas, ka miljoniem cilvēku pasaulē nekad nevarēja paši lasīt Svētos Rakstus. Bībele tika rūpīgi glabāta baznīcās, klosteros un bagātu cilvēku mājās, bet parastie ļaudis bieži vien pat nekad nebija redzējuši šo grāmatu savām acīm. Johans arvien vairāk ticēja, ka Dieva Vārdam nevajadzētu būt pieejamam tikai dažiem izredzētajiem.

Māte uz dēla plāniem skatījās piesardzīgi. Viņa zināja, ka ar lieliem sapņiem vien nepietiek. Johans nebija ieguvis augstāko izglītību, viņam nebija amata licences, un viņam trūka naudas, lai finansētu sarežģītus eksperimentus. Māte centās paskaidrot, ka dzīve bieži vien ir daudz grūtāka, nekā jaunībā šķiet. Šie vārdi Johanam ilgi palika prātā. Viņš sev jautāja, vai mātei ir taisnība. Vai viņš patiešām ir gatavs uzņemties tik lielu darbu? Vai viņa zināšanas ir pietiekamas? Vai viņš nav pārāk jauns un nepieredzējis?

Taču, jo vairāk viņš par to domāja, jo skaidrāk saprata vienu lietu: viņš nevar atteikties no sapņa īstenošanas. Ja viņš tagad apstātos, tad visu dzīvi sev jautātu, vai tomēr būtu spējis paveikt ko lielu. Sapnis, kas bija dzimis klusajā klostera bibliotēkā, tagad bija kļuvis par viņa dzīves misiju.

Tāpēc Johans pieņēma drosmīgu lēmumu. Viņš pārcēlās uz Strasbūru, kur sāka pilnīgi jaunu dzīves posmu. Dienas laikā viņš strādāja par zeltkali, izmantojot prasmes, ko bija apguvis no tēva, bet vakaros viņa darbnīca pārvērtās slepenā eksperimentu vietā. Tur sākās gadiem ilgs darbs. Johans pārbaudīja dažādus materiālus un meklēja veidu, kā radīt jaunu drukāšanas sistēmu. Viņš izmēģināja dažādu veidu koku, taču tas izrādījās pārāk trausls. Viņš strādāja ar metāliem, testēja dažādas tintes, pētīja papīru un mēģināja saprast, kā panākt, lai uz lapas veidotos vienādi, skaidri un precīzi burti.

Savu darbu Johans turēja pilnīgā slepenībā. Viņš labi saprata: ja kāds uzzinātu par viņa ideju pārāk agri, izgudrojumu varētu nozagt. Pat tuvākie kaimiņi nezināja, pie kā Johans strādā. Daudzas naktis, kamēr visa pilsēta gulēja, viņa darbnīcas logā vēl ilgi spīdēja sveču gaisma.

Tomēr eksperimenti kļuva arvien dārgāki. Katrs jaunais mēģinājums prasīja vairāk materiālu, vairāk instrumentu un vairāk naudas. Reizēm Johans sēdēja viens pie sava darba galda un baidījās, ka nekad nepietiks līdzekļu, lai pabeigtu projektu, kuram viņš bija veltījis tik daudz gadu. Tieši tad, 1433. gadā, notika kas negaidīts. Kādā vēlā

vakarā pie viņa durvīm pieklauvēja kurjers, kurš bija atvedis vēstuli no Eltvilles. Johans sākumā nepievērsa uzmanību oficiālajam tiesas zīmogam, taču, atverot aploksni, acumirklī saprata, ka noticis kas traģisks. Bija mirusi viņa māte. Johans apsēdās pie galda, nespēdams noticēt izlasītajam. Viņš ilgi sēdēja klusumā, dziļu skumju pārņemts. Johans bija zaudējis pēdējo cilvēku, kurš viņu pazina kopš bērnības.

Nākamajā rītā, vēl joprojām smagu domu nomākts, viņš atkal paņēma vēstuli. Tikai tad viņš pamanīja, ka dokumenta otrā pusē ir vēl viens pieraksts. Savā testamentā māte bija atstājusi viņam trīs tūkstošus guldeņu. Tajos laikos tā bija milzīga naudas summa. Taču vēl svarīgāki bija vārdi, kas bija rakstīti zem šīs ziņas. Māte bija īpaši norādījusi, ka šo naudu Johans drīkst izmantot tikai vienam mērķim: lai turpinātu savus eksperimentus.

Johans ilgi skatījās uz šiem vārdiem. Tajā brīdī viņš saprata ko ļoti svarīgu. Pat tad, kad māte bija šaubījusies, viņa nekad nebija pārstājusi ticēt savam dēlam.

Slepenais izgudrojums

Pēc mātes nāves Johans Gūtenbergs ilgi nespēja atgriezties ierastajā dzīves ritmā. Zaudēt abus vecākus tik salīdzinoši jaunā vecumā bija smags pārbaudījums. Tomēr, jo vairāk viņš domāja par pēdējo dāvanu, ko māte viņam bija atstājusi, jo skaidrāk saprata, ka tagad viņam jāiet uz priekšu ar vēl lielāku apņēmību. Māte bija atdevusi gandrīz visu, lai palīdzētu īstenot dēla sapni. Johans juta, ka nedrīkst pievilt šo uzticību. Tagad viņam vairs nebija ceļa atpakaļ. Viņš turpinās darbu un kādu dienu atradīs veidu, kā Bībeli padarīt pieejamu visai pasaulei.

Izmantojot saņemto mantojumu, Johans turpināja darbu savā darbnīcā Strasbūrā. Dienās viņš joprojām strādāja par zeltkali, taču vakaros un naktīs visa viņa uzmanība atkal bija pievērsta lielajam projektam, par kuru nezināja gandrīz neviens. Un neviens nevarēja nojaust, ka šajā nelielajā darbnīcā top izgudrojums, kas kādu dienu mainīs visu pasauli.

Johans turpināja eksperimentēt ar dažādiem materiāliem. Viņš bija sapratis, ka vecā koka bloku drukas metode nekad neļaus radīt grāmatas ātri un lēti. Ja katrai lapai jāizgrebj pilnīgi jauna koka plāksne, process vienmēr būs pārāk lēns. Tāpēc viņš meklēja pavisam citu risinājumu.

Sākumā viņš mēģināja izgatavot atsevišķus burtus no koka. Ideja bija vienkārša: nevis izgrebt veselu lapu vienā lielā blokā, bet katru burtu veidot atsevišķi, lai tos varētu izmantot atkārtoti, pārkārtojot arvien jaunās kombinācijās. Taču drīz kļuva skaidrs, ka koks šim darbam nav piemērots. Mazie burti ātri lūza, nodila un zaudēja precizitāti. Tieši šeit noderēja prasmes, kuras viņš bērnībā bija apguvis no tēva. Gadi, kas bija pavadīti, kausējot metālus, gatavojot formas un kaļot monētas, bija iemācījuši viņam strādāt ārkārtīgi precīzi. Johans sāka domāt: ja koks neder, varbūt burtus iespējams izgatavot no metāla. Vakaru pēc vakara viņš darbnīcā lēja mazus metāla gabaliņus, rūpīgi veidojot vienādus, stingrus un izturīgus burtus. Katrs bija niecīgs, taču pietiekami precīzs, lai, pārklāts ar tinti, atstātu uz papīra skaidru nospiedumu. Šie mazie burti bija revolucionāra ideja, tos varēja izmantot atkal un atkal, veidojot neskaitāmus jaunus vārdus un teikumus.

Tomēr Johans saprata, ka viens pats nespēs visu paveikt. Darbs prasīja arvien vairāk laika, un eksperimenti kļuva arvien sarežģītāki. Tāpēc 1439. gadā viņš nolēma piesaistīt palīgus. Johans noslēdza vienošanos ar trim uzticamiem partneriem. Taču bija viens stingrs noteikums: nevienam nebija atļauts izpaust pat mazāko detaļu par to, pie kā viņi strādā. Johans ļoti labi zināja, ka viņa ideja ir pārāk vērtīga. Ja kāds to nozagtu, gadiem ilgais darbs būtu vējā.

Nu darbs ritēja ātrāk. Vairākas rokas palīdzēja izgatavot detaļas, testēt mehānismus un pārbaudīt dažādas drukāšanas iespējas. Metāla burti bija izdevušies lieliski, taču bija jāatrod veids, kā tos noturēt precīzi vienā līnijā. Ja kaut viens burts nobīdītos par milimetru, visa drukātā lapa būtu sabojāta. Pēc ilgiem eksperimentiem Johans atrada risinājumu. Viņš izveidoja īpašu koka rāmi, kurā mazos metāla burtus varēja ievietot cieši blakus citu citam. Kad rāmis tika nostiprināts, burti palika nekustīgi. Tad atlika tikai pārklāt tos ar tinti un piespiest pie papīra.

Tajā brīdī Johans saprata, ka viņa dzīves lielākais izgudrojums beidzot sāk iegūt reālas aprises. Satraukts viņš sasauca kopā savus partnerus un parādīja jaunāko atklājumu. Pirmo reizi viņš spēja skaidri izstāstīt, ko bija mēģinājis paveikt visus šos gadus. Vecajā drukas sistēmā katrai lapai vajadzēja izgrebt jaunu koka bloku. Bet Johana metode bija pilnīgi citāda. Tagad katrs burts bija atsevišķi. Tos varēja salikt vārdos, vārdus teikumos un pēc tam izjaukt, lai izmantotu atkārtoti citās lapās. Savu izgudrojumu Johans nosauca par kustīgajiem burtiem. Tas bija milzīgs solis uz priekšu. Tagad grāmatas teorētiski varētu drukāt daudz ātrāk nekā jebkad iepriekš.

Taču ļoti drīz radās cita problēma. Nauda.

Metāla burtu izgatavošana maksāja dārgi. Mehānismu būvēšana prasīja arvien jaunus materiālus. Uzturēt darbnīcu kļuva arvien sarežģītāk. Kaut arī mātes atstātais mantojums bija palīdzējis nonākt tik tālu, līdzekļi sāka izsīkt. Johans saprata, ka tuvojas brīdis, kad bez papildu līdzekļiem projekts apstāsies.

Kādu vakaru, apskatot gandrīz tukšās monētu kastes, Johans ilgi sēdēja klusumā. Viņš bija nonācis savam sapnim tuvāk nekā jebkad. Taču nu viss varēja sabrukt tikai tāpēc, ka nepietiek naudas. Viņš saprata vienu: jāatrod cilvēks, kurš noticēs viņa idejai un palīdzēs ar finansējumu. Ja viņam izdosies iegūt finansējumu, viņš varēs pabeigt lielo mašīnu, kuru bija iecerējis, un tad beidzot varēs sākties vissvarīgākais – Bībeles drukāšana. Johans negribēja kļūt slavens vai bagāts. Viņš vēlējās vienu vienīgu lietu. Viņš sapņoja par dienu, kad cilvēki visā pasaulē varēs atvērt grāmatu savās mājās un pirmo reizi paši lasīt Dieva Vārdu. Tieši šī doma deva viņam spēku turpināt.

Bībele visai pasaulei

Johans nolēma atgriezties dzimtajā pilsētā Maincā. Tā bija vieta, kuru viņš nebija redzējis kopš

bērnības, kopš laika, kad viņa ģimene bija spiesta pamest mājas pilsētas nemieru dēļ. Nu viņš atgriezās nevis kā zēns, bet kā pieaudzis cilvēks ar ideju, kura, viņaprāt, varēja mainīt pasauli. Johans cerēja sastapt kādu, kurš spētu saskatīt viņa darba nozīmīgumu.

Drīz vien viņš iepazinās ar Johanu Fustu – turīgu juristu un zeltkali, kurš bija pazīstams kā viens no ietekmīgākajiem cilvēkiem pilsētā. Gūtenbergs ilgi bija sargājis sava projekta noslēpumu un zināja, ka šādu ideju nevar apspriest publiski. Tāpēc abi satikās privāti, un tad Johans pirmo reizi detalizēti pastāstīja par visu, pie kā bija strādājis tik daudzus gadus. Viņš izskaidroja, ka mazie metāla burti var tikt izmantoti atkārtoti, ka tos iespējams ievietot īpašā rāmī precīzās rindās un ka ar mehāniskas preses palīdzību tekstu var pārnest uz papīra daudz ātrāk nekā jebkad. Fusts uzmanīgi klausījās. Viņš saprata, ka šis izgudrojums varētu pilnībā pārveidot grāmatu izgatavošanas pasauli. Beigu beigās viņš nolēma riskēt un aizdeva Gūtenbergam astoņsimt guldeņu – tiem laikiem milzīgu naudas summu. Vienošanās bija skaidra: tiklīdz izgudrojums sāks nest peļņu, Gūtenbergs atmaksās visu parādu.

Saņēmis nepieciešamos līdzekļus, Johans beidzot varēja sākt būvēt lielo drukas presi, kuru tik ilgi bija iztēlojies savās domās. Tā bija liela, smaga konstrukcija no masīvkoka un metāla detaļām, sarežģītākais mehānisms, kādu viņš jebkad bija radījis. Kad viss beidzot bija gatavs, pienāca ilgi gaidītais brīdis – pārbaudīt, vai gadiem ilgie eksperimenti nav bijuši velti.

Viņš uzmanīgi salika kustīgos metāla burtus vajadzīgajā secībā, nostiprināja tos rāmī, pārklāja ar tinti un uzlika baltu papīra lapu. Tad, gandrīz aizturējis elpu, Johans lēnām nospieda lielo sviru. Pēc dažiem mirkļiem viņš uzmanīgi noņēma lapu un aplūkoja rezultātu. Uz papīra bija redzami perfekti, vienmērīgi un skaidri nospiesti burti. Prese bija nostrādājusi tieši tā, kā viņš bija cerējis. Pirmo reizi cilvēces vēsturē tekstu bija iespējams ātri pavairot, izmantojot atkārtoti lietojamus kustīgos metāla burtus.

Taču Johans Gūtenbergs nekad nebija strādājis tikai tāpēc, lai izgudrotu mehānismu. Viņa lielākais sapnis vienmēr bija daudz dziļāks. Jau kopš bērnības, kad viņš pirmo reizi ieraudzīja bagātīgo klostera bibliotēkas grāmatu klāstu, viņu bija nodarbinājusi doma, ka Bībele ir pieejama tikai dažiem cilvēkiem. Viņš bija pārliecināts, ka Dieva Vārdam nevajadzētu piederēt tikai mūkiem, garīdzniekiem vai bagātiem ļaudīm. Viņš vēlējās, lai arvien vairāk cilvēku paši varētu atvērt Svētos Rakstus un lasīt tos savām acīm.

Tāpēc Johans pieņēma lēmumu, kas noteica viņa turpmāko likteni: pirmā lielā grāmata, kuru viņš drukās, būs Bībele.

Šis lēmums neiepriecināja Johanu Fustu. Viņš uz visu raudzījās kā uzņēmējs un labi saprata, cik dārgs būs šāds projekts. Lai izdrukātu Bībeli, bija vajadzīgs milzīgs daudzums papīra, tintes, metāla detaļu un daudz palīgu. Fusts vēlējās, lai vispirms tiktu drukātas mazākas grāmatas vai citi darbi, kurus varētu ātrāk pārdot un tādējādi atgūt ieguldīto naudu. Taču Gūtenbergs bija nelokāms. Viņš nebija veltījis šim darbam vairāk kā desmit gadus tikai tādēļ, lai pelnītu naudu. Viņa dzīves mērķis bija padarīt Bībeli pieejamu cilvēkiem.

Redzot Gūtenberga neatlaidību, Fusts piekrita aizdot vēl astoņsimt guldeņu, un 1452. gadā sākās grandiozākais projekts Johana dzīvē. Kopā ar palīgiem viņš uzsāka pirmās lielās drukātās Bībeles veidošanu. Teksts tika drukāts latīņu valodā, jo tā bija baznīcas valoda, un pats darbs bija ļoti sarežģīts. Katra lapa tika rūpīgi drukāta, un pēc tam mākslinieki papildināja tekstu ar grezniem ornamentiem, lieliem dekoratīviem sākumburtiem, košām krāsām un pat zelta detaļām. Katrs eksemplārs bija ne tikai grāmata, bet īsts mākslas darbs.

Darbs ilga trīs garus gadus. Kad viss beidzot bija pabeigts, tika izdrukāti apmēram divi simti Bībeles eksemplāru. Gūtenbergs bija neizsakāmi laimīgs. Viņa dzīves lielais sapnis bija piepildījies – viņa acu priekšā atradās pirmā drukātā Gūtenberga Bībele.

Tomēr tieši šajā brīdī sākās jaunas problēmas. Gūtenbergs visus ienākumus turpināja ieguldīt darbā. Viņš iegādājās arvien vairāk papīra, tintes un materiālu, algoja jaunus palīgus un vēlējās drukāt arvien vairāk Bībeles eksemplāru, lai tie sasniegtu pēc iespējas vairāk cilvēku. Taču Fusts kļuva arvien nepacietīgāks. Viņš gribēja atpakaļ savu ieguldīto naudu un nesaprata, kāpēc Gūtenbergs nepārtrauc drukāšanu, lai sāktu atmaksāt parādus.

Domstarpības kļuva arvien nopietnākas, līdz beidzot Fusts iesūdzēja Gūtenbergu tiesā. Spriedums bija smags – Johans zaudēja. Viņam tika atņemta drukas prese, visas izdrukātās Bībeles un darbnīca, kurā viņš bija pavadījis tik daudzus gadus. Viss viņa darbs vienā dienā nonāca cita cilvēka rokās.

Pēc tiesas procesa Fusts kopā ar savu jauno partneri turpināja drukāt grāmatas, izmantojot Gūtenberga izgudrojumu, savukārt pats Gūtenbergs pārcēlās uz nelielo pilsētu Bambergu, kur izveidoja mazu drukātavu un turpināja strādāt daudz pieticīgākos apstākļos.

No malas varēja šķist, ka viņš ir zaudējis visu. Taču patiesībā viņa lielais sapnis jau bija sācis dzīvot pats savu dzīvi. Gūtenberga drukas metode strauji izplatījās pa visu Eiropu. Grāmatas kļuva pieejamas arvien vairāk cilvēkiem, un zināšanas sāka izplatīties plašākā sabiedrībā. Vissvarīgākais bija tas, ka Bībele pamazām nonāca daudzu cilvēku rokās.

Gadsimtu gaitā Svētie Raksti ir tulkoti daudzās valodās un izdrukāti miljardiem eksemplāru lielās tirāžās. Līdz mūsu dienām ir saglabājies divdesmit viens pilnīgs Gūtenberga Bībeles eksemplārs.

Johans Gūtenbergs savas dzīves laikā zaudēja uzņēmumu un drukas presi, viņš neieguva bagātību, ko viņa izgudrojums vēlāk atnesa daudziem citiem. Taču viņš paveica kaut ko daudz nozīmīgāku. Viņa izgudrojums uz visiem laikiem izmainīja veidu, kā cilvēki lasa, mācās un nodod zināšanas nākamajām paaudzēm. Tas viss sākās ar viena cilvēka sapni, ka kādu dienu ikviens varēs pats atvērt Bībeli un lasīt Dieva Vārdu.

Adriana

Juris

Elīza Anna

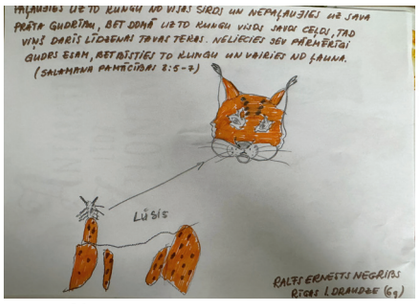
Ulla

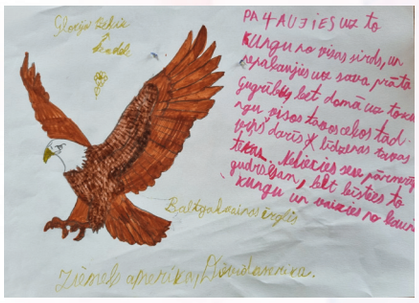
Jēkabs

Rasa

Ralfs Ernests

Glorija

Sofija

Raivis

JAUTĀJUMS

Anna (6 gadi) jautā:

KĀPĒC MĒS NEREDZAM DIEVU?

ATBILDE

SLUDINĀTĀJS ALBERTS TRUCIS ATBILD:

Kāpēc mēs neredzam Dievu? Jo mēs esam ierobežoti, bet Dievs ir neierobežojami skaists. Mozus reiz gribēja vairāk redzēt Dievu un lūdza pēc tā. Dievs paskaidroja: "Manu vaigu tu nevari redzēt, jo cilvēks nevar Mani redzēt un palikt dzīvs." (2. Mozus 33:20) Tomēr tālāk tēlaini aprakstīts, kā Dievs nolaidās mākonī, sedza pār Mozu Savu roku, gāja viņam garām ar Savu godību un ļāva Mozum Viņu redzēt no mugurpuses. Dievs arī nosauca Savu vārdu, kas ir Viņa žēlsirdīgais un taisnīgais raksturs. No tā mēs varam saprast, ka Dievs visā Savā būtībā ir pārāk skaists, varens un neierobežojams, lai mēs viņu varētu redzēt.

Tomēr Dievs mums Sevi atklāj ļoti daudzos dažādos veidos, Sevi ierobežojot un tomēr atklājot Savu skaistumu. Piemēram, piedzimstot par cilvēku Jēzū Kristū, palīdzot visiem un nomirstot mūsu vietā. Jāņa evaņģēlijā 1:18 rakstīts: "Dievu neviens nekad nav redzējis. Vienpiedzimušais Dēls, kas ir pie Tēva krūts, Tas mums Viņu ir darījis zināmu." (Skatīt arī Jāņa 14:9!)

Dievs Sevi atklāj arī dabā un mūsu ikdienas piedzīvojumos. To labi apstiprina Pāvils. Viņš raksta: "Kopš pasaules radīšanas Viņa neredzamās īpašības, gan Viņa mūžīgais spēks, gan Viņa dievišķība, ir skaidri saredzamas Viņa darbos (..)" (Romiešiem 1:20)

Arī cilvēku mīlestībā mēs varam redzēt kaut ko no Dieva. 1. Jāņa vēstulē 4:12 teikts: "Dievu neviens nekad nav redzējis; ja mēs mīlam cits citu, tad Dievs mājo mūsos."

Tā nu secinām: lai gan mēs nevaram Dievu redzēt tieši vaigu vaigā, tomēr nav gluži tā, ka mēs viņu nevaram redzēt vispār. Ja padomājam vairāk, Viņa rokas un sirdi saskatām visur mums apkārt. Starp citu, Bībele ziņo, ka reiz, kad viss ļaunums tiks uzvarēts, mēs redzēsim Dievu! (Skatīt Atklāsmes 22:3, 4 un 1. Jāņa 3:2!)

Jaunpiedzimšanas prieks

Intervija ar Beati

Sveika, Beate!

Čau!

Cik Tev ir gadu?

Man ir 15 un tūlīt, pēc četriem mēnešiem, būs 16 gadi.

Kā Tu jūties šai laikā?

Brīnišķīgi. Es gaidu. Es varēšu braukt ar mašīnu.

Tiešām! Tas ir aizraujošs notikums un arī ļoti vērtīgs. Kur Tu dzīvo?

Es dzīvoju Babītē.

Un kurai draudzei Tu piederi?

Es piederu Rīgas 7. draudzei.

Vai Tev patīk Tava draudze?

Ļoti patīk. Man patīk, cik tur ir omulīgi un forši.

Kad un kā Tu kļuvi par savas draudzes locekli?

Es jau tur esmu no bērnības, bet oficiāli es kļuvu tad, kad nokristījos. Tas bija 25. jūlijā, šogad – 2026. gadā.

Es un noteikti arī lasītāji vēlamies uzzināt vairāk... Lūdzu, pastāsti, kāpēc Tu izlēmi kristīties!

Es gribēju piederēt draudzei un piedzīvoju Dieva žēlastību. Sapratu, ka Viņš ir mans Draugs – mans personīgais Draugs. Un es gribēju kristīties.

Tu esi izvēlējusies vislabāko draudzību! Kā Tu piedzīvo, ka Dievs ir Tavs Draugs?

Viņš man ļoti palīdz grūtos brīžos un vispārīgi arī priekos un bēdās.

Slava Dievam, ka Viņš ar mums draudzējas! Vai Tavas kristības bija skaistas?

Ļoti skaistas. Man ļoti patika mana vieta un tas, kā es kristījos un kurš mani kristīja. Bija ļoti brīnišķīgi! Man patika, ka tās bija pie dabas, ka Dāvis Trubeckojs mani kristīja. Man patika, ka man bija ar Kristeru [draudzes jaunietis – Red. piezīme] kopā kristības, ka es viena nekristījos. Man patika, ka tur bija draudze. Viss bija perfekti!

Vai atceries kādu ēdienu, kas bija Tavā kristību galdā?

Jā, protams! Dzeltens arbūzs. Un kliņģeris. Un vēl bija arī sarkans arbūzs! Visādi arbūzi... Es gan knapi pagaršoju. Bet viss labi! Es neēdu no prieka. Man patika, ka citi izbaudīja.

Cik mīļi! Arī man no Tavām kristībām atmiņā ir palicis tieši tas – dzeltenais arbūzs! Bet visvairāk tas, kā Tu izgāji no upes krastā – laimīga, jauna, ar platu smaidu. Ko Tu darīji, lai nonāktu līdz kristību ūdeņiem?

Nu, Bībeles stundas, un tad sevi, kā to pateikt,... attīstīt, tā kā uzlabot savus mīnusus. Tas izdevās, bet, protams, neviens nav perfekts, tāpēc vēl joprojām ir mīnusi, ar kuriem vajag strādāt.

Tāpēc to sauc par jaunpiedzimšanu! Kad bērniņš piedzimst, viņam ir jāattīstās. Tu taču piedzimi kā jauna Beate! Vai Tu veici vēl kādus soļus uz kristībām?

Man bija tikšanās ar padomi. Tur mani "izprašņāja", man tur uzdeva jautājumus un pārbaudīja, vai es esmu gatava kristīties, kas nebija tik traki. Tāpēc nebaidāmies, nākotnes cilvēki! Tas nav tik traki, kā tas izklausās, jo man likās traki, bet bija ļoti forši. Vismaz pie maniem cilvēkiem, kuri man jautāja kaut ko. Ā, mums arī draudzes priekšā jautāja tos 13 pamata jautājumus, un tad draudze balsoja, vai viņi mūs pieņems vai nē.

Ticu, ka tobrīd visa Debesu un Zemes draudze gavilēja par jūsu "jā"! Kādos veidos Tu labprāt iesaisties draudzē, kalpojot Dievam un cilvēkiem?

Es kalpoju ar... būšanu draudzē! Es skaitu atmiņas pantus, vācu arī ziedojumus. Es mēģinu iesaistīt cilvēkus, nu, visus cilvēkus, mēģinu nevienu neatstumt. Mums ceturtdienās bija arī materiāla pētīšana bērnu un pusaudžu mazajās grupās. Es tur biju skolotāja, ar ko izrunāja, ko pa nedēļu bija lasījuši, un man ļoti patika, jā, tas bija ļoti forši. Es gribētu vadīt sabatskolas varbūt maniem vienaudžiem.

Cik svarīga Tu esi Dieva darbā! Tu tiešām esi izvēlējusies piederēt Debesu ģimenei. Vai Tava dzīve ir mainījusies, kopš nodevi savu dzīvi Dievam?

Jā, 100%! Nu, es esmu ļoti priecīga... Kaut vai par neko. Vienkārši ļoti priecīga! Jo es jūtu, ka Dievs ir ar mani. Bet, lai to justu, ir jānotur rīta svētbrīži, jo ir jau jāuzsāk diena ar Dievu, lai to piedzīvo arī visur, lai arī kas notiks pa dienu. Un esmu kļuvusi tuvāka draudzei. Es esmu iepazinusi vairāk draudzes locekļu, ar kuriem iepriekš nebiju tik daudz runājusi, tikai redzējusi. Man tas ļoti patīk tāpēc, ka ļoti interesanti ir parunāties ar vecākiem cilvēkiem un vispārīgi ar cilvēkiem, ar kuriem neesmu runājusies. Visa rutīna ir mainījusies uz labo pusi. Man ir ļoti labas attiecības ar ģimeni. Vienkārši es tagad esmu ļoti dzīvespriecīgs cilvēks. Protams, dažreiz ir arī tādas bēdīgas lietas, bet to var uzvarēt kopā ar Dievu. Un arī labi ir, ka ir labas attiecības ar ģimeni, jo ģimene palīdz.

Klausoties un lasot par šo Dieva pārveidojošo spēku Tevī, prieks pielīp. Lūdzu, padalies vēl! Kā Tu savā ikdienā staigā kopā ar Jēzu?

Tas atkal ir par prieku! Piemēram, ja braucu autobusā vai vilcienā, esmu smaidīga, vairs nelieku somu sev blakus (jo man ļoti nepatika, ka kāds sēž blakus). Tagad es tā vairs nedaru. Vienreiz blakus apsēdās kāds vecs onkulītis, un mēs bišķiņ parunājāmies. Es pajautāju, kā viņam iet, un viņš kļuva tik runīgs! Un mēs parunājāmies kādas piecas minūtes, tas bija ļoti forši. Tāpēc es tiešām esmu palikusi dzīvespriecīgāka, kaut arī cilvēkiem varbūt tas šķiet dīvaini, ka es smaidu vienkārši uz ielas. Man tas liekas forši, es tikmēr izbaudu dabu. Man patīk, jā, tiešām!

Un kļūs arvien foršāk. Dievs brīnišķīgi Tevi veido, Beate, un mēs kopā ar Tevi par to neizsakāmi priecājamies! Ko Tu novēli lasītājiem?

Es novēlu, lai viņi paši atrod savu ceļu pie Dieva un arī izdomā kādu dienu kristīties, un tad var kristīties. Tāpēc, ka tā ir vienkārši brīnišķīga pieredze. Tad, kad kristījos, es pēc tam jutu Svēto Garu un vienkārši biju laimīga. Tā bija labākā diena manā dzīvē! Novēlu, lai jums iet labi šajā skolas gadā! Un, ja ir problēmas, lūdziet Dievu vai... rakstiet man! Un, ja Tu šo lasi Sabatā, priecīgu Sabatu!

Es Tev saku lielu paldies visu to Dieva bērnu vārdā, kuri varēja ar Tevi šeit sarunāties! Pats Dievs tajā piedalījās labprāt, jo Viņš tika pagodināts caur katru Tavu piedzīvojumu, ko līdzdalīji. Lai Tava draudzība ar Dievu kļūst arvien stiprāka un tik gaiša, ka tā spīdētu ļaužu priekšā un liktu no jauna piedzimt vēl daudziem! Atā!

Paldies, atā!

MAZO LASĪTĀJ!

Vai atpazīsti uzlīmes no Bībeles konkursa "Dievs visu Zemi Savās rokās tur"?

Turpināsim uzzināt augu un dzīvnieku nosaukumus!

Izpēti kontūras, savieno tās ar atbilstošo kontinentu un atrodi atbilstošo zīmējumu, izlasi nosaukumu!

monarha tauriņš

mūžzaļā sekvoja

magnolija

Kanādas kļava

grizli lācis

Amerikas aligators

KORDILJERI

ZIEMEĻAMERIKA

orhideja

zildzeltenā ara

kakao koks

jaguārs

iguana

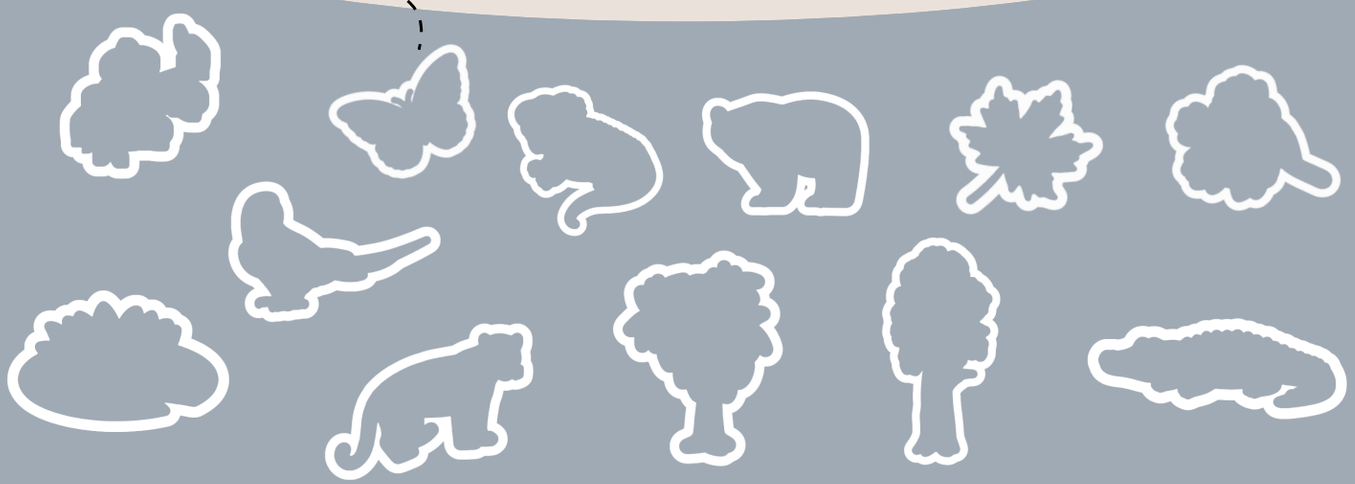

Viktorijas ūdensroze

ANDI

DIENVIDAMERIKA

Izdevniecības "Patmos" jaunums!
DRAUDZE, KUR ATGRIEZTIES
ANDRIS PEŠELIS
SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU DRAUDZE
ANDRIS PEŠELIS DRAUDZE, KUR ATGRIEZTIES
ANDRIS PEŠELIS DRAUDZE, KUR ATGRIEZTIES
ANDRIS PEŠELIS DRAUDZE, KUR ATGRIEZTIES
ANDRIS PEŠELIS DRAUDZE, KUR ATGRIEZTIES